

Bizio — *Hazáig üzlek*

*„Mit láttam benned? Hőst, szentet, királyt.
Mit láttál bennem? Rendetlen szabályt.
Mit láttam benned? Magam végzetét.
Mit láttál bennem? Egy út kezdetét.
Mit benned én? Gyászt, magányt, titkokat.
Mit bennem te? Dacot és szitkokat.”*

(Szabó Lőrinc: Babits)

Prológus

3 héttel korábban

Már megint felültetett az a rohadt kotorék.

Ez borongott a fiú fejében, amikor elégedetlenkedő ajkához emelte a karcos poharat, és újabbat kortyolt a jeges *Godfather*ből. A pancsolt whisky és a bővli keserűmandula lefelé csorgott a vénáiban, ahogy hátradőlt a rozoga, nyikorgó széken. Undorodva lélegezte be a klub kommersz szesztől, olcsó bagótól és savanyú izzadtságtól terhes bűzét, ami a beázott falakat és a sokat megélt parkettamozaikokat is átpácolta az évek során. Igen, a *Bicskanyitogató* pont olyan lepukkant, külvárosi prosztó-góc volt, mint amilyennek a neve mutatta: amolyan életveszélyes lebuji, ahová még a gengszterek közül is csak a szárnyaszegettebbik fajta jár.

Meg ő. Ő is csak akkor, ha muszáj; ha ezt adja meg találkozási pontként a kuncsaftjai számára. Nem mintha számítana, milyen koordinátát nevez meg. A vevői általában bőven elég nyomorultak ahhoz, hogy bármely szennyleven át odahordják magukat, ahová csak parancsolja. A pokol folyóiban is vígan mártóznának, annyira kell nekik az értékes áru, amit a fiú kínál.

Általában. Csakhogy ez a rohadt kotorék, akire most vesztegeti a millió karátos idejét... ez már másodjára ültette fel. Ha nem esik be húsz percen belül, végleg katapultálja a vevőlistáról. *Akad majd másik húsz száanalomgörcs a helyére.*

Alighogy ezt eldöntötte, a klub ajtaján rostokoló, kopott, rozsdanyűtt kolomp felbűfögött. A fiú arrafelé kapta a fejét, hátha az a patkány vonszolta be a belét, akire ő vár.

De nem.

A küszöbön egy éppoly oda nem illő alak szivárgott át, mint ő maga. Zord érdeklődéssel mérte végig.

Középkorú férfi volt, aki drágaszabású, fekete öltöny alá rejtette gyanúszagú valóját. Átlagos testmagasságát alighanem gyűrással kompenzálta, legalábbis tagbaszakadt termetéről megannyi fegyencedzés rítt le. Világos, zselével hátranyalt haja már-már fehérnek hatott, miként behemót koponyájára tapadt; nyúzott martalócpofáján napszemüveget viselt. Hajnali kettőkor. Egy hullasötét krimóban, ahol csak valami eltűzött budoárbordó fény pislákol.

A férfi céltudatosan balra indult, mintha csak bérelt VIP-részlege volna. Pedig a fiú még sosem látta őt errefelé, sem azt – *pláne* nem azt –, aki ezután lépett a színre. Ugyanis mihelyst az öltönyös befordult, előbukkant a nyomában ödöngő lány – és a fiúnak elég volt egy villanás, hogy felismerje.

Mi a fene? Tán valamit belekutytak a piájába? Hallucinál? Ő?! Hogy a bűdös picsába kerül ide ő? Hogy keveredett erre az az idegtépő, folyton mitugrász, tejfölszőke csitri, akit immár negyedik éve alig bír elviselni? Hogyan lehet ez a buzgómócsing, pedáns osztály-üdvöskéje egy efféle alvilággá aljasult romkocsmában? Ráadásul ennek az öltönyösnek az eszkortjában. Merthogy minden

kétséget kizáróan együtt voltak: ugyanazon asztalnál foglaltak helyet, és egymással veszekedtek.

Vérre menően veszekedtek.

A fiú keze erősebben kulcsolódott a vastagtalpú üveg pohárra. Felágaskodott benne a kíváncsiság: bárcsak hallhatná a hadakozásukat. De túl messze ültek tőle, egészen a placc másik szegletében; és noha a táv még így sem lehetett több tíz méternél, a hanyatló bár bábeli zűrzavara, a dübörgő zeneváladék és a részeg őrjöngések egyvelege ellehetetlenítette, hogy bármi is elporoszkáljon a füléig.

Pedig amazok ordítottak. A lány akként, mintha kifeszített életét próbálná leoldozni a keresztről, a férfi viszont szenvtelen arccal, zsebeiben pótszőgekkel.

Aztán – mintegy óhaját kiszolgálva – a szőke lány pont olyan fokban csavarta oldalra a fejét, hogy a fiú tisztán ki tudta venni vad artikulációját. Az öltönyös meg eleve is majdhogynem szemközt, enyhén rézsút trónolt, jól rálátott csikká avasodott szájára. *Jackpot!*

– Nem teheted ezt vele, VELE nem! – olvasta le a lány sokkosan rángó ajkairól. Könnyei szitkozódva zuhogtak végig az arcán, le az asztallapra. A lelkének folyékony méregkicsapódásai voltak.

A férfi akkurátusan megigazította a nyakkendőjét. – Ötletem sincs, miről beszélsz.

– Ne játszd már a hülyét, mindent tudok, érted?! – tajtékzott a lány a tulajdon, fehérarany szín hajába tépve. – Mindent elmondtak!

Az öltönyös alig észrevehetően biccentett. – Ha ez igaz, akkor azt is tudod, hogy feleslegesen rúgkapálsz.

– Szeretni sosem felesleges. De honnan is... – A lány még folytatta, de a mondat második felét már kitakarta a fiú perifériájából egy előtte elúszó, ingatag szerencsétlen, akit ellentmondást nem tűrő kényszerek kergettek a mellékhelyiség felé. *Fuss haver, mert ez a parketta fullon van hányás-plecsnikkel, nem bír még egyet befogadni.*

Mire a valóság vetítővászna kitisztult, és újra elébe tárult a jelenet, a két fél már berekesztette az elharapódzott találkozót. A lány hisztérikusan, zokogva pattant talpra, azután – szívgörnyesztő keservét maga után húzva – kivi harzolt. A feketeöltönyös férfi pár másodpercig rezzenéstelen betonarccal terpeszkedett a székén, majd minden átmenet nélkül, egészségtelenül lassú mozdulattal napszemüvegének szárához nyúlt, és levette magáról.

Na, mi a stájsz? Csak nem feltűnt, hogy benézted a házszámat, és ez itt nem a te vakondtúrásod? – Ezen morfondírozott a fiú, mialatt poharával körözve, italát lögybölve leste a továbbiakat. Arra számított, hogy a férfi pillantása az ajtóra tapad majd, a kirohanó lány után pásztázva.

Tévedett.

A szemüveglencsék alól elővillanó, mélyen ülő huskyszemek egyenesen és félreérthetetlenül *óra* meredtek. Megfagyott a pohár a kezében. Még a szegényes fényviszonyokban is kitűnt, milyen mellbevágóan dermedt-kék az írisze, mely szánt szándékkal vájt az övébe, csak az övébe.

A fiú azonban messze földön (de legalábbis a saját elméjének útvesztőiben) híres volt a hidegvéréről: a gyomrába döfő hüledezés ellenére, pislogás nélkül állta az energiaviadalt. Az öltönyös szuggerálását tartva kiitta a maradék kotyvalékot, majd kiürült poharát lecsapta az asztalra.

Elég ebből – gondolta, és párducmozgásával felemelkedett. – *Elmegyek. Az a majomszájú faszkalap nem kapja meg a havi nasidózist, mára ebből felkiáltójelesen elég volt. Ez az üzlet nem ér annyit, hogy Don Corleone albínó, kukkolós bácsi kiadása megkívánjon a ferde hajlamaival...*

Elszakította tekintetét a férfiről, majd a kijáráshoz vonult, és feltépte az ajtót. Mielőtt kilibbent, még egyszer visszasandított rá. Azóta is őt bámulta, szemei akár az akvamarin: megkövültek, dögüresek és sápadt ég-árnyalatúak.

A fiú megvetően horkantott, aztán a bizarr szituációt maga mögött hagyva, kihatolt az augusztusi éjszakába.

Körbekémlelt.

Balkéz felől burkolatlan bekötőút mutatott be neki göröngyös, végeláthatatlan földujjával. Szinte már cimborákká lettek ők ketten, hiszen az út tökéletes bűnpartner, amióta csak idejár biznisz ügyben: mindig elvezeti a céljához, de amint ezt megteszi, nem törődik többé vele.

Jobbra ellenben egy nyurga vizesárok pihentette üreges, nedves kriptatestét. Ez már manipulatívabb jószág módjára kuvikolt, holtságával halni vágyókat csalogatott, álomtalanul aludt, kómájában mégis dalolt: *gyere csak villásnyelve majd én elhantollak* balladákat kántált minden kóbor léleknek, aki az udvartartásába merészkedett. A fiú elég kárhozott volt ahhoz, hogy megértse a duruzsolást, de túl ép és éber, hogy engedelmeskedjen.

Nem, neki nem az a mocskos kanális lesz a sírja. Ma nem, még nem. Ő harcol tovább a józanság és a téboly határvonalán – mindaddig, amíg van kiért.

Amúgy is túlon túl önhitt még a halálhoz.

Nem úgy, mint a szőke lány, aki az árokparton vesződve, háttal állt neki, magát ölelőn, előre-hátra ringatózón. A sírást már sikerült abbahagynia, de az ingertől még mindig tüdőszaggatóan hüppögött.

A fiú néma talpon somfordált mögé. – Szép esténk van, nemdebár?

A lány megugrott ijedtében. Feltehetőleg nem számolt semmilyen társasággal, végképp nem a fiúéval.

– A... hhh... franc... hhh... essen be- ...hh...-léd – pocskondiázta kéretlen gardedámját. – Csak te... üh... kellettél még i-...hh... -de.

Ám a fiú nem tágitott. – Ó, köszönöm. Segítek, ahol tudok. Odass', milyen szép ma a telehold! Az udvara majdnem olyan eszményien rajzolódik ki, mint a felpuffadt karikák a szarrá bőgött szemeid alatt.

– Baszódj meg. – A lány hátracsukló nyakkal röhögte világgá sercegő örületét. Kihívóan hunyorgott a felette kupolásodó égboltra, és valóban farkasszemet nézett a holddal, de nem azért, hogy gyönyörködjön benne. Csak megátkozta azt is, mint minden mást ezen a vétkes éjen. A foszforeszkáló lánggömb túrta átkozója paraszát, és közben csendes illuzionistaként végezte örök feladatát: ezüstháttyollal vont a tájat, és táncoltatta az árnyakat, hogy úgy tűnjön, mintha csavargó szellemek

lopakodnának a félhomályban. Vagy talán, *talán* tényleg ott voltak, hogy besűrűsítsék baljós hatalmukkal a levegőt, és fojtogassák a lányt. Pedig ő nélkülük is fuldoklott. – Egyáltalán mit keresel itt? Minden pletyka igaz rólad, mi?

– Ugyan, kérlek! Nem szabadna figyelemmel jutalmaznod mindenféle ármányos sziszegéseket – prézsmitált a fiú előkelősködően. – Csak dolgom adódott a környéken. Úgy vélem, neked is.

A lány igen jól ismerte ezt a tenyérbe mászó modort. – Lehetne... hhh... hogy most... üh... békén hagyasz? – Lesimította egyszerű, viola lila ruháját, majd veszettül kotorászni kezdett a vállára függesztett retikülben. Kisvártatva egy doboz mentolos *Marlborót* meg egy öngyújtót vett elő, és egy kivénhedt láncdohányos rutinjával fogott a pöfékelésbe. Hánykolódó gyomra minden slukkal csekélyebben rándult, mígnem végleg megnyugodott. A nikotin jó hüppögéscsillapítónak bizonyult.

A fiú szentelenül kikapott egy szálat a nyitva felejtett kartondobozból, – *úgy kell neked, mit mutogatod itt?* – aztán ajkai közé illesztve, két ujjával harapófogóként rátartva odahajolt a lányhoz, hogy az ő égő cigarettavégével gyűjtsa meg elcsaklizott portékáját. – Ki volt odabent az a jókötésű fiatalember?

– Mintha nem lenne nyilvánvaló... – felelte a lány rekedten. Fintorogva hagyta, hogy a fiú cigit és tüzet is lopjon tőle, pedig legszívesebben a homlokán nyomott volna el egy csikket. De nem maradt már lélekjelenléte a viszálykodáshoz. Az előbbi után nem.

– A hasonlóság elképesztő.

– Mennyit láttál?

– Sokat, de annál szegényesebben társítok értelmet hozzá. Ezért informálódok ily' illedelmesen.

– Ne ártsd bele magad. Felejtsd el azt is, hogy összefutottunk.

A fiú színészi méltatlankodással csücsörített. – Mm, hát az nem lesz könnyű. Bájd s kellemed ma este egészen megbabonázó. Ez az új gót sminkirányzat például tisztára bedurrantotta a fantáziámat – utalgatott a lány könnyeitől elkenődött, szeplős orcáira folyt szemfestékére. – És ahogyan a nyálad az imént elvegyült a taknyoddal... úh, reggel lehet lepedőt kell majd mosnom, mint holmi kiskamasznak.

– Ki is nézem belőled, hogy erre gerjedsz, te felfuvalkodott seggfej – dörmögte vissza a szőke lány rezignáltan, majd az árokba pöckölte a toxinpálcika elszívott, elhamvadt csonkját. – Megjött a taxim.

– Azt mondd? Azt hittem ez a sárga kis kocsi itt átellenben csak egy hepatitis A-s hullaszállító.

A lány már rá sem legyintett az epés kommentárra. – Életem első és utolsó szívességét kérem tőled – morogta búcsúzóul, miközben átvágott a hepehupás huligánsztrádán, és beszállt a járműbe. – Maradj ki ebből.

A fiú ráérősen, füstkarikákat el-eleresztőn fixírozta, ahogy az autó elkacsázik a horizontról, és az ében korahajnal kifent metszőfoga összecsattan mögötte. Két ujjbegye közé csippentve sodorgatta a minőségi cigarettát. *És ennek az eminens, szenteltvízben főtt pulykatozásnak tavaly még volt pofája kiselőadást tartani a dohányzás káros hatásairól, azon az idétlen, egészségmegőrzés tematikájú osztályfőnöki órán. Bú, hipokrita.*

Néhány szippantással később maga is készen állt egy nagyívű távozásra; szokásos fuvarja helyett azonban szintén taxit hívott.

Mint ilyenkor mindig. És hazafelé ugyanazokon mélázott, mint ilyenkor mindig.

Ugyanazokon az agyvelőt rágó gondokon, amik egyúttal a szívét is sorvasztották. Ötletelt, mérlegelt és stratégiákat gyártott – egészen addig, amíg le nem parkoltak a Gellért-hegyi luxuskvartély előtt, melyet a fiú rendszerint előbb becézett mézárszéknek, mintsem otthonának. Vagy Colosseumnak, amikor nagyon stílusos akart lenni.

A bejáratí ajtó kilincsét csak mintegy reflexszerűen nyomta le; egyébként biztosra vette, hogy éjjel fél háromkor már szüksége lesz a kulcsára.

Újfent tévedett: pár óra leforgása alatt másodjára. Az ajtó kinyílt, ő pedig suttogó káromkodás közepette beslisszant; készülvén, hogy ráförmedjen a hűgára, amiért az már megint mellőzte a zár használatát.

De hamar szembesült vele, hogy a konyha felől szűrődő neszek nem nőhöz tartoznak – egyik sem, pedig kettő is döngicsélt amonnan. Két, születése óta kongatott vészharang: az apja kényúri tónusa, meg az iskolaigazgatójának pizsmogó dadogása.

Mi van itt? Mindenki megkergült a teliholdtól? Spontán pizsipartit rittyentett ez a két félkegyelmű?

– Hajlandó vagyok betartani az alku rám eső részét, jóllehet az általam megszabott ellenérték látványos kivitelezését várom el – manifestálta az apja állhatatosan, torokból köpött, antik betűtípussal.

A fiú óvatosan settenkedett a titokzatos dialógus irányába. Minden megtett arasszal nőttön-nőtt bensőjében egy lidércnyomásos sejtelem, ami a mellkasa előtt lóbálta kampós hárpiakarmát.

Az igazgató habozva nyögött a válasszal, végül mégis kigagyogta: – Ha tényleg ez az ára...

– Semmi másban nem szenved hiányt – robajlotta az apa ridegen, mégis vallásos imádattal. – Ez az egyetlen gyengesége. Ha ezt is kiiktatnom, *csodálatos* lesz.

A fiú tudta, hogy ez a gránitkeménységű, ártó magasztalás csakis egyvalakinek szólhat. A sugallat bizonyossággá tenyészett, a hárpiakarom barbár kincstárnokká avanszált szívének jobb kamrájában.

És a történet, ó... az még csak most kezdődött el.

*„A céda életet fessd,
azt, ami vagy te, tettesd,
királyi ösztönöddel
ismersz-e még felettest?”*

(Kosztolányi Dezső: Esti Kornél éneke)

1. fejezet

*

Flóra

A szám is tátva maradt megrökönyödésemben. Basszuska, egy pillanatra testen kívüli élményként szemléltem magam: valami nagyon furcsa csajt, aki üveges tekintettel bámulja a tévét, miközben jobbán egy hiperaktív primadonna megszállottként vonaglik, és még jajveszékel is hozzá.

Hát kirázott a hideg – így, az otthon melegében.

Hm. Otthon. Otthon? *Otthon...* csak még, *csak még* nem érzem annak. De majdcsak eljön az ideje.

– Zsó... – kezdtem volna, de barátnőmre pislantva megakadtam. – Jó ég, te sírsz is?!

– Neeem! – Naná, hogy nem sírt. Zokogott.

Felsőhajtottam, valahonnan a tudóm morzsaléksztíkjéről. *Tudjátok, az a legeslegalja, mint ahol a tatyónkban a péksüti kiszóródott morzsáit, a lejárt szavatosságú rúzsokat, meg az arcátlanul szertegurult tamponokat tároljuk. Igen-igen, egy sorral a taknyos zsepi részleg alatt.*

– Ugye csak viccelsz? – kérdeztem már-már megijedve.

– A könnyecsatornáim sosem viccelnek! Ez gyönyörű-hű-hűűű!

Hüpp-hüpp, igen. Ő itt az én örök barátságából gyártott utánfutóm, aki mondjuk úgy: kontinentális kapocs volt az elmúlt hat évben. Az épelméjűségem őrzője és rombolója – egy személyben. Az egyetlen, aki mindvégig mellettem állt, és az egyetlen, aki ismeri a titkaimat. És páppára: aki most épp telebőgte Husit, a gyerekkori plüssvízilovamat. Bocsi, Husi. Ígérem, benyomok majd neked egy kényeztető centrifugaprogramot a következő mosásodnál, hogy kiheverd ezt a traumát.

Amúgy tájékoztatásul közölném, hogy egy iszonyat nyálas film még nyálasabb betétdalának a lehető legnyálasabb képsorait néztük. (*Ugye milyen busás szókinccsem van? Meeeglátjátok, hamar szimpatikus leszek nektek. Izé, remélem.*)

– Hogy lenne már gyönyörű, Zsófi? Szirupos, mint egy félpofányi unikornisköpet – állítottam őszinte meggyőződéssel. – Az élet nem ilyen. A rosszfiú nem fog belehabarodni a jókislányba. Ez a rosszfiú tuti nem. Nálam jobban senki nem hisz a tündérmesékben, és a szeretet gyógyító erejében, de az pusztán irreális, hogy egy pszichopata csontváz...

– Lidérc, basszus, *lidérc*! Ez a csontvázszerű alak csak az átlényegült formája!

Széles karimájút suhintottam. – Bánom is én, mindegy hogyan nevezzük, totál hihetetlen, hogy ez az alultáplált, szemgolyótlán sorozatgyilkos abbahagyja a hobbivérontást csak azért, mert a vérfarkaslány ráveti a két szép szemét. Oké, biztos irigy a csajra, hogy neki van miből kigereblyéznie a csipát reggelente, de ez még nem indokol semmilyen szerelmi szálát!

Általános felháborodás ráházta körül csinin strukturált érveimet.

– Semmit nem értesz – fikázott le, nyakát érzékletesen tekergetve. – „*Hiába kéred azt, / Ki kínjainknak nem volt részese, / Nem ért, nem ért! - Halk a jajnak szava, / S a trón magas. Mért nem hívsz engemet, / Ki eltakarlak, s testemmel fogok fel / Minden csapást.*”¹ Egyébként is te ragaszkodtál ehhez a filmhez. Én Bencicóval akartam megnézni a jövőhéten.

– Mert az év legnagyobb szenzációjaként lett beharangozva! – szegeztem neki *csakazértis* krafftal. – És értek én minden eltúlzott ideológiát, nem kell hozzá se a tested, se a szaktudásod. Csak nem szeretem, ha a dolgok ártatlanabbul vannak lefestve, mint amilyenek valójában. Úgy hívják: parasztvakítás. Amiből aztán lesz: önámítás.

– Úgy hívják: a remény törekeny hernyócskája. Amiből aztán lesz: a boldogság álomszép pillangója. Már ha hagyod kikelni a bábjából.

Jaj már, nyilván. Könnyű így gondolkozni, ha az ember arcát nem nyomták még bele a dimenzióknak mocskába.

– Na jó, próbálkozzunk máshonnan – ravaszkodtam, tenyérpárnácskáimat folyamatosan összeérintve és szétválasztva. – Tegyük fel, hogy ez a románc *ténylegesen* megalapozott. Még ha ebbe bele is törődöm... mégis mennyire gáz, hogy ennyit változtak a másikért? A világuk alapjaiban rengett meg, és szinte új emberré kellett válniuk egymásért.

Zsófi a szájába biggyesztett egy burgonyaszirmot a házimoizizós nasi-arzenálunkból, és úgy illegette az ajkai között, akár egy pipázó javasasszony. – Nhem úh embehek hettek, csak önmahuk leghobb vehziói. – Aztán összeropogtatta és lenyelte. – Ilyen a szerelem, Flóra. A legjobbat hozzátok ki egymásból.

– Öm, valóban? – Én is ráraboltam egy marék chipsre. – Mint mikor tavaly féltékeny lettél Ben úszómesterére, és kitaláltad, hogy te meg a víziszonyod megtanultok sportszerűen úszni, csak hogy *mindig* a közelében lehess? Milyen álomszép pillangóvége volt! Már filozófus-történetíró ősöm, Flórodotosz is feljegyezte: kevés üdítőbb élmény létezik annál, mint egy majdnem-fulladás túlélése.

Nemtörődöm ajakgörbületet bütykölt a képére. – A legrosszabbat is, nem tagadom. A pontos *terminus technicus* minderre nem más, mint a szenvedély.

A plafonra emeltem a pillantásom, és inkább felfaltam a mancsomban nyomorgatott rágcsát, még mielőtt a testhőmtől leolvadt volna róla a tejfölös snidling.

Végül is, mit okoskodom? Nemhogy lövésem, de még buborékfólia-pukkanásom sincs az egésztől. És milyen pöpec ez így! Jelenleg nem vágyom egyébre, minthogy önmagam szívyszerelme lehessen. De csordultig. Tökéletesen elhernyóskodom: békésen és lassan – olyan lassan, hogy szinte már csiga vagyok. Bábozódásra így végképp semmi esély, akármilyen szexi csúszómászó gazfickó kúszna is a színre. *Bocsibocs, szabadúszó emancimancit játszom.*

Mutatóujjam formára reszelt körme nyafkán kattant a laptop billentyűzetén, ahogy lestoppoltam a filmet. – Kadi bácsi még órákig odatesz az olvasóklubjában. Levegőzhetnénk is akár, ahelyett, hogy itt punnyadunk. Ez a nyár utolsó napja!

¹ Madách Imre: Az ember tragédiája, Negyedik szín

Zsó szorosabbra igazította a feje búbjára csurkázott, világosszőke lófarkát. – És a film?

– Befejezzük, amint bejöttünk az udvarról, ígérem! Bele is betegednék, ha nem tudnám meg, mi lesz a végkifejlet. Vajon a kötelékük kibírja az erőrobbanást? Lesz gyerekük? Ha igen, miféle entitás lesz a poronty? Mit kapunk, ha összemixelünk egy szemtelen, anorexiás csontvázat egy cuki, szőrmók farkaskutyival? Afgán agarat?!

– Szörnyű rosszul áll neked a cinizmus, hagyd meg nekem a szakmát... – kuncogott, csintalanul rám sandítva. – Különben meg a te szempontodból aztán fenemidegy, hogy ez a nyár utolsó napja. Nem ereszkedsz le a pórnéphez, Miss Műnemértő Magántanuló.

Nyújtóztam. – Ennyire azért ne lelkesedj. – És közben szilajul próbáltam végtagjaimba fogadni a levegő összes energiarostját. – Mi lesz, megyünk már?

Zsófi kelletlenül felnyögött. – Nemleges választ meg se kíséreljek, igaz? Földhöz vágnád magad, most, hogy testközelből teheted.

Telifogas részegcsimpánz-vigyort sanzonoztam rá. – Legalább előtted merek ilyen nagyvagány lenni. Ne vedd ezt el tőlem!

– Eszem ágában sincs – biztosított. Nevetőráncai mind-mind mély odaadásának sziluettjei voltak. – Van viszont egy feltételem.

– Ah...

– Mondd ki, hogy a lidérc emberi alakja mennyire bugyiszaggaóan dögös! Gyerünk, hallani akarom. Hangosan, köpd ki! Nanana, miért lóbálsz úgy Husi lábát, mintha karaterúgásra készülne? Hé, hé, hé, mi a...? Pfff, te örült! Belenyomtál a számba egy vízilócsülköt! Várj csak... sajtszós van nálam, és marhára nem félek használni. Jiihááá!

És lőn: ez az a mese, ahol egy budapesti családi otthon légkörében két barátnő önfeledt hahotája mellett jalapeno sajtmártás is szállingózik.

Biztonsági öveget bekapcsolni, ééés:

Jó szórakozást!

Egy gepárdcombos gyorsaságú arc- és hajmosással később én és a szentimentalizmusom hátunkat a kedvenc fűzfámnak döntve, párás skubizókkal térképeztük fel a házat, amibe annyi év után újra – és véglegesen – visszaköltöztem.

Innen, az udvarról, a fűzem árnyékából, a kerti tavacska pereméről kitűnő rálátás nyílt a rusztikus ház ekrűszín falaira és lángvörös cseréptetejére. A bejárat két oldalán őrködő kiskert-cikkelyek pedig úgy kérkedtek színpompás őszirózsáikkal, akár ószeres a legféltettebb régiségeivel. Aaa, milyen sokszor szakított Apu egy-egy szálát belőlük, amit aztán olyan áhítattal nyújtott át Anyunak, mintha minimum a bölcsek követ hozta volna el neki. Néha még az én hajamba is tűzött belőlük.

Az emlék mosolyt buherált a pofimra, mi több, előhívta egész nosztalgiafüstű pereputtyát. A múltam képkockái egymást horzsolva hemzsegték fel bennem, egyik a másik után: láthatatlan freskóként fröccsentek ki a panoráma vásznára.

Mintha a hatéves Zsófi és Flóra most is ott sündörögött volna a szalonnasütő körül, hogy rangidős boszorkányokként képzelt beavatási tűzszertartást orákulumkodjanak az újonc-varázsló Bennek. Vagy mintha most is épp ott rumliztak volna a filagória körül a titkos ügynökös korszakukban, hiszen mi más adhatna otthont a szuperrejtélyes konzultációknak és paktumoknak, ha nem a mi pavilonunk?

És uuu! Iksz, Ipszilon és Zé, a három koi ponty pont olyan imádni valóan fickándozott a tóban, mint mikor legutóbb itthagytam őket. *Ezek a srácok aztán egy napot sem öregedtek!*

Zsófi és Benett – ja, merthogy időközben a mi kis úszóbajnok kopoltyús kópénk is belubickolt ám! – ellenben igen sokat vénültek: korukkal járó ivarérettségüket és kiteljesedett szexualitásukat a nyakuktól felfelé lakozó testnyílásaik fülsértően ricsajos összecupogtatásával demonstrálták.

Nem bírtam tovább.

– Éjen az ifjú pár, igeen! Gratulálok srácok, mindig is tudtam, hogy nektek összejön, szóval phhhsze, ne bajlódjatok a felkéréssel, természetesen leszek a koszorúlánnyagatanu, de... – Kézzel-lábbal igyekeztem az értésükre erőszakolni, hogy: mindjárt hányok. – Zsófi, légy szíves! Kiskorúak is vannak itt. Nézd meg Ipszilont, milyen zavarban van! Percek óta lesütött arccal cirkál.

Zsó kipenderedett Ben szájából. – Ipszi cseppet sem prűd, mégiscsak az én keresztfiam! – okvetlenkedett magasröptűen. – Ő Ipszilon, az Irgalmatlan. Első ezen a néven, a Pikkelyes Penge, a Narancsbőrös Nábob, a Halvérű Herceg, a Horgászok Horror-réme. Szerinted visszariad pár pusztítól?

– Attól nem. – A csúfondárosság tudományának teljes sor algoritmusát maszkíroztam magamra. – De amit ti műveltek, az vagy egy anatómiailag helytelen mandulavizsgálat, vagy valami vulgáris testmódosítás, aminek célja, hogy kizárólag szívóerővel távolítsátok el egymás uvuláját.

Benett kábé tíz centire húzódott Zsófitól, de a karjait rajtafelejtette... nos, mindenén, ahol csak érte. – Mi a pálya, Flóri? – nyaggatott, fizimiskájára pakolva a vattacukros jófiúságot. – Azt hittem örülsz majd, hogy végre láthatsz. Üdv újra itthon! Állati nehéz lehetett az a sok év... nélkülem.

Most először taliztam Bennel a költözésem óta, tudniillik a vízi sztárpalántánk naptára újabban durván túlterhelt mindenféle tréninggel, próbaversennyel, no meg az úszósapka-, orrcsipesz- és füldugaszgýűjteményének bővítgetésével. A szabadideje ezáltal pont akkorára zsugorodott, amibe még Zsófi is csak hosszas egyeztetések (és rengeteg hiszti) árán fért bele. Másképpen: össze kéne horgolnom a két praclim, hogy ma hozzám is eleveickélt egy tiszteletkörre.

Höhö, kéne.

– Örölnék én, ha látnálak. A gond csupán az, – csipkelődtem – hogy a tarkódon kívül mást nemigen látok, mert bruttó arccal Zsófi szájüregének szivattyúzására koncentrálsz. Mit termel ez a lány a nyálmirigyeiben, mennyei mannát?

– Mindenkinek kell egy narkotikum – villództatta Ben dévaj, mogyorószín szemeit. – Miért vagy ilyen harapós? Csak nem megzavartam a lánybulit? – fűzte hozzá, és előbűvészkedte A Bazsalygást, amibe Zsó anno úgy belezúgott, mint

nyűvágó madárka egy bőségtálasan kullancsos orrszarvúhátba. – Mit csináltatok, mielőtt megjöttem?

Felélénkültem. – Filozofáltunk, zabáltunk és összeverekedtünk azon, hogy jó pasi-e a *Lidérclátomás* főszereplője.

– Mármint hozzád képest, Benicucu! – tódított Zsófi, és sietősen cirógatni kezdte cucukájának rövidre nyírt, barna hajjal borított nyakszirtcsontját. – Mindenkit csak hozzád mérek!

De ez a cucu nem azért rőfögött sértődötten, mert a kocája más malackára csorgatta a narkotikum-nyálát, hanem...

– Megnéztétek nélkülem a filmet?! – ...mert kihagytuk a csontvázas remekműből.

– Még nem végig, de az első háromnegyedét meg ám – karattyoltam. – Higgy nekem, inkább meg kellene köszönnöd, hogy megkíméltünk tőle.

– Neked sem tetszett, bébi? – mormolta Ben Zsófinak, egy tesztoszterontúltengéses kandúr zöngéjén.

Amaz a saját, szerelmes léleklávájától olvadozó, topázkék szivárványhártyáin át foglalt állást: – Én másra sem tudtam gondolni, csak hogy milyen szívesen újraforgatnám veled ezt a filmet. Te és én, lidérc és látó...

– Együtt a világ ellen – fejezte be Ben a lámúrlombozatú frázist.

Azannya, most azonnal közbe kell avatkoznom, mielőtt itt előttem becézi el és nyalja végig Zsófi összes szeplőjét. Egyenként.

– Az akciójelenetek azért menők voltak! – rögtönöztem erőltetetten. – A bunyók, meg a menekülős-üldözős cuccok. Szerintetek a színészek tényleg megtanultak pár fogást, vagy végig harcművész kaszkadőröket szerepeltettek?

Jé, döbbenetesen jól ledózeroltam a romantikát! A hangulat gyökeresen átalakult: levedlette addigi évődő, marcipánmázás mivoltát. Zsófi és Ben úgy rebbentek szét, mintha ellentétes pólus taszítaná őket. Néma pillantást váltottak egymással, aztán mintha csak egy előre megírt forgatókönyvet szentesítenének, aprót bólintottak.

A következő minutumban Ben már előttem lábatlankodott, és félig komolyan, félig tréfálkozón környékezett meg. – Azt nem tudom, de hallod, Flóri... Nem jutott még eszedbe, hogy te megtanulj pár fogást? Belevághatnál valami sportba.

Nesze nekem.

– Célozgatni akarsz tán valamire? – löktem csípőre a kezem. Arra a kerekded csípőmre, biza! Mert hát igen, az a helyzet, hogy én nem igazán sportolok... um, semmit. Esténként mindig tornázom egy fél oktávnyit az egészségem érdekében, és hogy helyel-közel megregulázzam a szalonnácskáimat, de a kifutómodellek méretarányaitól fölöttébb messze lustálkodom. Nem mintha túlsúlyos volnék, egyszerűen csak örököltam Anyukám homokóra alkatú domborulatait. Meg Apukám mozgástakarékos tunyaságát.

Ben kebelbarátiasat szózott a vállamra. – Dehogyan, szexszimbólum-alapanyag vagy. Ha a földönkívüliek az egész bolygóról csak minket, kettőnket hurcolnának el, hogy benépesítsünk egy új planétát, én depressziósan ugyan, de megtenném férfiúi kötelességem. Viszont mivel egyelőre nincs szükség ágyéknál nyitott asztronauta

latexruhára, itt a Földön sosem árt a fizikai erőnlét. Mit szólnál valamilyen küzdősporthoz? Krav maga? Vagy cselgáncs? Taekwondo esetleg?

– Kick box? Capoeira? Kungfu? – szállt be Zsófi is. – Ha már Husi rúgásait olyan feketeövesen irányítod, a saját segged is elvonszolhatnád néha edzeni.

– Ti mindketten megzakkantatok? – tudakozódtam, mintegy mellékesen. – Átmeneti oxigénhiány állt be az agyatokban a sok csókolózástól? Minek kéne nekem ilyenekre járnom?

Zsó utolsó pollenszemnyi virgoncsága is lekonyult. – Csúnya, gonosz társadalomban élünk, Flóra.

– Nahát, *nekem* mondd?

Ben az övbújtatójába akasztotta hüvelykjeit, és közben szigorúan összevonta a szemöldökét. – Csak szeretnénk rávezetni, hogy mindig hasznos, ha egy lány ismeri az önvédelem alapjait. Az én kis bombázómnak is tanítottam egynéhány csejt, ugye báb’?

– De még milyeneket! – lehelte Zsófi magát kelletve, noha túlfűtöttsége ezúttal merőben színleltnek hangzott.

Várjatok, várjatok... színleltnek? Egyetlen eszme leledzik, amivel kapcsolatban ez a pukkancsnyelvű drámakirálynő *mindig* tök őszinte: az pedig a Ben iránti szerelme. Most mégis olyan mesterkélt, mintha valami egészen más érzelmet álcázna.

Ujaj, mi folyik itt?

Felhümmögtem. – Édesek vagytok, de lássuk be: ha valaki elrabolna, sikítva hozna vissza, mihelyt rájönne, milyen defektes vagyok. Még az is lehet, hogy váltságdíj helyett ő fizetne, csak vegyétek vissza a sérült árut.

– *NE* viccelj ilyenekkel! – sisteregte Zsófi vérmesen, és dörzspapír nyeletű szidalmat aggatott sarkvidékszíni szempilláira.

– Jó, elnézést – szeppentem meg. – De akkor sem vagyok semmiféle veszélyben, és ha mégis kiszúrna egy jóképű fakír, majd feltalálom magam.

– Hogyan? Épp az előbb hatástalanítottalak egy adag sajt szósszal. Már kiskorunkban is harmatgyenge voltál a birkózásban – frissítette a memóriámat megmagyarázhatatlan, oktalan frusztrációval. – Emlékszel, amikor a második osztálykirándulásunk első éjjelén takarodó után annyira kacagtál a csikítámadásomtól, hogy akaraton kívül gáztámadással vágta vissza?

Tisztelettel tudósítanám, hogy chilis babot kaptunk vacsira aznap! – Nem hagyod, hogy elfelejtsem.

– És az csak csikítámadás volt, mégis kifingattalak! Szó szerint, esetünkben. Szerinted a jóképű fakír csak csikizni szándékszik majd?

– Passz, de ha ugyanúgy reagálok rá, mint a csikítámadásra, az tuti elveszi a kedvét minden egyéb mókától.

Ben ekkor döntött úgy, hogy mögém surran, és a fülembé brummogva sarkanytúzza meg az eseménypacit, hadd dübörögjön a dáridó. – Tudod mit? Mutasd meg!

– Pardon?

– Mutasd meg, hogyan csinálnád! – körvonalazta heurékabukéban illatozó ötletét. Aztán jobb kezével összefogta, majd finoman megrántotta a hajamat, baljával

pedig hátulról átölelte a mellkasomat, hogy magához szorítson. Egyik bokáját két lábam közé ékelte, a másikkal saját magát támasztotta ki. – Erre mit lépnél például?

– Ööö. Hát... – Khm, a szitu oly' kellemetlen volt, akár brazil gyanta egy nőstényjetinek. – ...rátaposnék a lábadra. Ettől elvesztenéd az egyensúlyod, ami nekem pont elég volna arra, hogy elernyesszem a testem. Ebben a labilis pozícióban nehéz lenne megtartanod, egy hirtelen lábfájdalommal már egyenesen lehetetlen. Tehát te kibillennél és elesnél. Valószínűsíthetően engem is húznál magaddal, de nekem meglenne az az előnyöm, hogy készülök a zuhanásra, nem érne meglepetésként. Ezért a káoszban jó eséllyel ki tudnék szabadulni a szorításodból, és el tudnék futni.

Ííí, micsoda elméleti nemulassnőci vagyok! Annyira felbuzdultam a leleményességemtől, hogy azzal a hévvel elhatároztam: illusztrálom is a komplett attrakciót. Betűről betűre, mozzanatról mozzanatra.

– Ne már Flóri, ez nem...

– Mi nem? Dehogynem! Még hogy nem tudom megvédeni magam! Ezt kukkeroljátok! – konferáltam fel a murit, majd hóóórukk: elrajtoltam.

Minden a számításaim szerint ment. Lábtaposás, elernyedés, kilibbenés, közös zakózás – *briliáns!* Ám mint bármely valamirevaló mesterterv, ez a gyöngyszem is váratlan, bekalkulálatlan felfedezéssel zárult. Nem hiába, géniusznak születni kell. Botox, mikrohullámú sütő, penicillin, vazelin, rágógumi – mind-mind szerencsés véletleneknek köszönhetően lettek feltalálva. Az én véletlenszerű felfedezésem az volt, hogy hátrapottyanás *plusz* halas tavacska *egyenlő*...

Toccs.

Ez a víz kegyetlen egy szerzet. Akármilyen kevés van belőle, mindenhová jut. Nem túlzok: az apró koi ponty úsztató úgy nyelt el minket, mint kábszizós kalózt az óceán tajtékja. Bennel duettben köhögtünk, prüszköltünk, csáptunk és fulladoztunk – míg végül sikerült kikászálódunk a slamasztikából.

Zsófi önkívületi állapotban vetődött le a térdeire. És aki azt hinné, értünk aggódott, hih, ma ne nagyon lottózzon.

– Iksz, Ipszilon, Zé, jól vagytok?! – sívította ultrahangszerű frekvencián, szöszeke frizurájába markolva.

Jól hát! Oki, tény, hogy kissé sokkos koreográfiával szörföztek a habok között, és a kopoltyúfedőik is káromkodva pulzáltak, deee semmi bajuk nem volt!

Nem úgy, mint nekünk.

– A lapockámba állt a vízszűrő! – picsogtam senyvedve, orcámra ázott hajjal, csuromvizes pólómat csavargatva.

– Asszem lenyeltem egy deci szúnyoglárvát – öklendezett Ben férfiasan.

Zsó a sarkára nehézkedett. – Egyedi kivitelezés volt, kedveseim. Flóra, hányszor szándékszol még fürdeni ma? Bencihunci, egy országos diákolimpiai aranyérmesnek nem illene *kecsesebben* vízbe loccsannia?

Szelíden letessékeltem a rövidgatyeszomba kapaszkodó csibort, aki feltételezhetően a gigantikus csobbanás túlélése végett cuppant rám. – Többször nem, ha így már elhiszitek, hogy tudok magamra vigyázni.

Benett kutyaszerűen rázta ki tüsi sérójából a nedvességet, ízléses arányban hígított pontykölnit permetezve Zsófi. *Úúú, előrehozott húsvét! Vagy halvét.*

– Úszó vagyok, nem műugró – világított rá, csibészesen felhúzva az orrát. – De még utóbbi sem tudná kivágni a delfinugrást Flórival az ölében, akkor sem, ha világbajnok. Engem megvettél, kislány, bármilyen támadót leszerencsétlenkedsz a talpáról.

Diadalmasan bokszoltam a levegőbe. – Ezt már szeretem! Zsófi, van hozzáfűznivalód?

– Nincs. – A szó gyászos hollórigmusként röppent fel testvérként imádott barátnőm vékonyka ajkairól. – Rendben leszel. Most már rendben leszel, ígérem.

Egyre kevésbé értettem. Egyik percben még poénból undokoskodik, a másikban meg már oda a hecc-vérszívás, és marad ez a faramuci depi-kulimász.

De miért? Miért özönlik ilyen végtelenül nyomasztó elégiagejzír egy túlmozgásos, örökké pozitív, kalandvagyó haknicsajsziból? Miért nem csikkan ki a boldogságtól, amiért újra együtt lehetünk? Csak nincs valami gondja, amiről nem tudok?

Az aggodalom a mellkasomba vackolta pelyhes kis lényét, és hozzáfogott megelleni ezerfogú agyrémkölykeit. De még mielőtt az ivadékok belecsíphettek volna a lelkembe, a faragott motívumokkal irdalt fakapu csikorogva kitárult, és a katonanótákat énekelő Kadosa nagybátyám masírozott be rajta.

Életigenlő kurjantásai szájkosarat raktak az aggodalom sarjaira, és kételyeim az elevenzöld pázsit alá seprtek.

Legalábbis ...*egyelőre.*

*

Tomí

– És a megbeszéltek szerint, holnap haladéktalanul jelenésed van az igazgatói irodában, különben...

Ez volt a kibaszott végszó – belül üres, kölykét maró kutya csaholása. Mm, milyen lírikus is, amikor egy valaha épen és emberien zsibongó elmét lep el a veszettség rothadó lehelete: az agytekervények töveinél honol, és kiontja a humánusmot. Csupán az különbözteti meg a habzó vicsorú vadállatoktól, hogy az ő pofáján bömbölés helyett impozáns szókészlet hördül elő. Ám csak az eszköz más, a szándék ugyanaz: pusztítani akar, mert maga is pusztul. Ó, milyen rég...

Csakhogy én meg nem hallgatok egy újabb „különben”-aduászt, mert ha megtenném, véletlenül eret vágnék. És nem a sajátom.

Magamat úgyis mérgezem eleget. Nap nap után. Ráadásul ezek a hónap eleji napok duplán, vagy triplán, sőt úh... verejtékkel és kiskapitálissal rótt hatványozással számítanak. Mert ilyenkor a pirulába döngölt kémia is dolgozik az idő ketyegésén, a teljesítési kényszeren, és az ellenem munkáló önkényen túl.

Bevágtam az szobám ajtaját, és két másodpercnyi mámoros adrenalin-lökettel szótt át a tudat, hogy ha apámat nem is, a hangját uralni tudom – elválni pusztán egy kilincs lenyomásával. Elegánsan nyújtottam a pillanatot: a kulcsot is ráfordítottam.

Mindazonáltal a dicsfényemet hamar horpasztani kezdte a torkomon felkíváncozó, keserű baszdmegolás. Az alattomos kudarcárnyak töményen kóvályogtak a bordáim között: hahotázva, középső ujjukat a közepébe fúrva, békémet trancsírozva csavarták a szívizmainkat.

Még szép. Ha nem lenne egyértelmű, szájba is rágom örömet: *ma is* egy újabb zseniálisan szánalmas, sikertelen napot éltetek. Ezúttal sem jutottam előrébb. És most még, *most még* azt a szart is magamba *kell* invesztálnom. Köt az ígéretem: megmásíthatatlanul, könyörtelenül, megkerülhetetlenül.

Az ágyamra hajított gyógyszeres doboz olyan bomlasztó súllyal vonzotta a tekintetemet, amit egy átlagos földi halandó rendkívül... hipnotikusnak hívná. De egy átlagos földi halandó képtelen megítélni a magamfélét. *Hah, hipnózis?* Rajtam az nem fog – itt én vagyok, aki elbájol. Bárkit, bármit, bármily eszmét. Ezt a feketebársony revüműsört magasra csapott állcsúccsal illendő végignézni. Akkor is, ha végzetes. Miért?

Mert.

Mert rólam szól. Lehetsz a közönségem.

Ha bírsz.

Ledobtam magam a műbörkárpitú franciaágyra, és az agóniám máglyalángjaiba süppedve felszakítottam a dobozt, aztán szaporán a tenyerembe pattintottam két szem szintetikus átkot.

– Fogyaszd egészséggel, *succhiacazzi* – tanácsoltam a baloldali falon feltűnő tükörképemnek. – Ez az egyetlen kúszható út.

Megrezgett alattam az matrac. *Fasza, Zsoli ezúttal is a leglehetőlenebb időpontban akar tőlem valamit.*

Rápillantottam a mobilom képernyőjén felugró üzenetre: „*pihentesd a pesszimizmusod, ember*”. A félórával ezelőtt küldött „*Holnapi nap lefújva, a naccs'ur apokalipszist robbantott, es bekuldott Bb-hez.*” értesítőmre reagált.

Pihentessem? *Ugyan, kérlek... én véreztem a világra a pesszimizmust.* Illetve apám, és minden bizsonnyal átörököltette a gént.

Végigdőltem az ágyon.

– A kurva életbe már – röhögtem fel pergőn és élettelen'. *Nincs más megoldás. Sose volt.*

Lenyeltem a markomban málló gyógyszereket. Csak úgy, víz nélkül. Miért is kéne segédanyag, könnyen csúszik lefelé a mindent eltompító, önrendelkezési jogomat csorbító rontás.

Hisz evvel nevelt fel. Erre szánt. Így tett a katonájával.

És én ezt fogom ellene fordítani.

Szemeimet lehunyva, a sűrű sötétség kabinjába lakatolva parázslottam. – Bocsesz Zsoli, de már csak reggel írok vissza. Így pihentetik a pesszimizmusukat a bebörtönzött profik.

*Nos hát, ez nem egy „Kedves Naplóm!” történet.
A hazatérésem nem fér sorokba: túlñtöte a papírlapot,
kicsordul a margóján.*

2. fejezet

*

Flóra

*M*i az: pöttyös, cikázik, és a legédesebb REM-szakaszodban kólint fejbe. Na, na, na?

A holdkóros gumilabda egész jó tipp; a horrorfilmből szabadult, héliumos mutáns-óriáskatica-lufi meg egyenesen észveszejtő, de nem, egyik sem nyert. A megfejtés...

– Te még komolyaaan nem vagy fenn?! – ...Zsófi.

Az ágyamba vetődő, indokolatlan hisztérika, aki annyi év után most nemcsak webkamerán keresztül, hanem élőben is azzal fenyegetett, hogy piszkos eszközöket alkalmaz, ha nem engedelmeskedem.

Mármint, *tényleg*.

– Ha nem támadsz fel öt másodpercen belül, fogom magam, kikapom a hűtőből Kadi bácsi lókolbászát, és végignézetem Husival, ahogy megeszem a kuzinját! – figyelmeztetett, miközben harciasan taszigálta védtelen, hason fekvő, takaró alatt döglődő testemet.

– De hát vegán vagy... – motyorásztam a párnába álmatagon.

– Jogos érv. Akkor tudod mit? Az ő szájába tömöm bele a kedves rokont! Kanniba-ló-zmus.

– ...és a vízilovak legközelebbi rokonai a cetek, nem a lovak...

– Ohó, tán úgy érzed tökéletesen kiismerted őket, csak mert hónapokig testközelből tanulmányoztatok egy csordát? – rugózott rajtam ritmikusan. – Mi vagy te, hipposuttogó? Pfff! A név igenis kötelez! Vagy neked semmit nem jelentenek a hagyományok?!

– ...és szerintem Kadi bácsi nem is eszik lókolbászt.

– Azt te csak hiszed! Eszik az, még disznósajtot is. Fe-hér-ke-nyér-rel! Egy férfinak vannak szükségletei, Flóra.

Lelökdöstem magamról Zsót, és a hátamra gördülve ásítoztam tovább. – Á, ő inkább szalonnázós típus.

Igeen. Ezek az infantilis, sehová sem tartó tinilány trécselések; ezek a pizsis, affektáló, műbalhészzerű cukkolódások; ezek a logikátlan mókatöprenkedések mindennél édenízűbbek voltak nekem. Még akkor is, amikor a szeleburdi szöszke a hatodik és hetedik pár bordám közé fúrta a hegyes kis könyökét, és peckesen spiccelő lábfejjel rugdalta a sípcsontom.

Születésemtől fogva ismertem Zsófit. Sőt, tulajdonképpen még annál is korábbról. Az anyukáink tizenéves koruk óta legjobb barátnők, és – egy hónap csúszással ugyan, de – egyszerre voltak várandósak velünk. Szóval a mi románcunk olyan, mint egy régimódi, elrendezett házasság. De a jó fajta, happy endes! Nem az, amibe a lányok belebetegedtek, és a juhász fiának karjai között letek vigasztalódásra

meg ingyen gyapjúpaplanra. Neeem, a miénk egy szüleinktől örökölt, páratlan testvériség. Mi másnak is nevezhetném a lányt, aki – bár különbözőbb nem is lehetne, mint én – a világ végére is követett a hűségével? Kitarzott mellettem féltucat éven keresztül, és beleverte a fejembe, hogy soha nem adhatom fel.

Most meg a párnát verte a fejembe. Eltökélten, nagyon eltökélten.

– Hejhó, látom ám, hogy visszahunyta a pislogód! Ke-he-heelj már fel!

– Fent vagyok – dünnyögtem takaréklángon, artikulálatlan félkómában.

– Legyél fentebb. – A párnacsücsök a szemhéjamat, a túlspilázott szívszónoklat a béketűrésem csépelte. – „*Ó emeld fel / A szemeidnek selymes függönyét, / Hogy belenézve, mondjam el, szeretlek*”.²

Egy üzemhibás robotsáska mozgáskultúrájával vergődtem magam ülő pozícióba, hogy a régimódi asztali vekkeremre kukkanthassak.

– Jó ég, Zsófi! – szörnyülködtem el az óramutatók együttállásától. – Még nagyon korán van!

– Isten hozott a világomban – tudálékoskodott ő higgadtan. – Isten hozott *itthon*. Nem aludhatsz délig. Suli van.

Brrr, már megint ez az itthon-dilemma. Miért, miért, miért kavar fel ennyire? Miért okoz ilyen szívfacsaró identitásválságot bennem? – Neked van suli.

– Hozzad meg jön a flancos tanító nénid. Hányra is?

– Ööö... kilenc.

– Pompázatos, addig kényelmesen elkísérhetsz engem a gimiiig!

Na persze! Még a nyáltócsa se száradt fel a párnahuzatomon, de már perdüljek is, hogy mihamarabb őhepciássága nyomában loholhassak? Még mit nem!

Már épp készültem valami frappáns visszavágást kiötleni, de az ajtómon felmuzsikáló, finom kopogtatás átvette tőlem a szót.

Aztán Kadi bácsi dugta be a fejét. – Pálinkás jó reggelt, Flórácska. Begyöhetek?

– Természetesen. Öt perce nyitottam ki a szemem, elmém friss, akár a fogaid közül kikandikáló kukoricaszem.

– Most reggeliztem – vonta meg a vállát derűsen, mialatt leült az ágyam szélére.

– Kukoricasalátát disznósajttal...

Zsófi győztes *igazam-volt* attitűddel döfte rám a mutatóujját. – MONDTAM!

– ...utána meg egy pár baka abált szalonnát desszertnek.

– MONDTAM! – utánóztam vigyorogva, és kiélveztem, ahogy a viccelődés lassan éberséggé tisztogatja eddigi kótyagosságomat.

A bácsikámra is ráragadt a tréfatapéta. – Hinnye, de jó kedve van a jányoknak! Visszafiatalodok itten köztetek!

– Látod-látod, tiszta haszon, hogy hazaköltöztem – búgtam kedvesen.

– Úgy biza. Nagyon is örülök, hogy itten vagy, a tenyeremen foglak hordozni, bogárkám! Olyan mennyei étkeket főzök néked, hogy megnyalod mind a tíz ujjad után! – Mokkalás szemeiben galaxisnyi kimondatlan ígértet lebegett, ahogy megpaskolta a paplan alatt dudorodó térdem. – Elvégre a kedvenc unokahugomat illik felhizlalni. Meg ne mondják apádék, hogy éheztetlek itten!

² Oscar Wilde: Salome, Ötödik felvonás

– Az egyetlen unokahúgod vagyok, és máris híztam az elmúlt két hét kosztja után, tényleg mesterséf vagy. Talán nagyobb szükségem lenne egy zsírégető katonai edzésre, mint a mostaninál is nagyobb popóra.

– Meg az anyád seggit Flórácska, ha mán itt tartunk! – berzenkedett viccesen.
– Még csak a’ hiányzik, hogy elkezdj fogyókurázni! Olyan akarsz lenni, mint az a csontkollekció hőscincér a tegnapi filmbő’? Ezek a mai műsorok teljesen megbolondítják a fiatalokat!

Ó, igen. Miután a nagybátyám tegnap hazaért, vele és Bennel kiegészülve néztük meg a *Lidérclátomás* végét. Zsó és Ben összeborulva zokogott, Kadi bácsi kommentárjaira viszont magasabb korhatárkarikát kellett volna tenni, mint magára a filmre. A szexjelenetnél pedig megkért, hogy takarjuk el a szemünket.

Zsófi – tőle várható módon – azonnal a kasszasiker védelmére kelt. – Ezredes úr, az egy fantasy volt, nem a valóságot akarta torzítani, csak bemutatott egy másik univerzumot! Tetszik tudni, volt benne lidérc meg vérfarkas.

– Jaj, Zsókácskám, mindegy énnékem, de egy férfi mázsa alatt csak papirnehezéknek való. Ezek a mai bikficek ráadásul villanyszerelőt hí’nak, ha izzót kő cserélni. A fűnyírás’ meg kertészt fogadnak, oszt csodálkoznak, ha az asszony virágágyását is rendbe rakja, amíg űk a hajukat szárítják befelé.

– Kadi bácsi, korán van a humorodhoz – huzigáltam meg a fülcimpáját. *Hű, milyen kicsi voltam, mikor ezt utoljára csináltuk...*

– Akkó’ békibe’ hagylak. De tudod mi az abszolút díszmadár?

Megdörgöltem a tarkóm. – Na, mi?

– A kakukkos óra.

– Kegyelmezz – nyögtem retardált, kínlódó nevetéssel.

– Kérelem elfogadva, távozom – hagyta rám a dolgot mosolymederben folyó jószívűségével, majd fölém hajolt, és homlokon csókolt. – Zsókácska, ne hagyd, hogy visszaaludjon!

– Igenis, uram, nem engedem neki, uram! – csapta össze a sarkát amaz ártatlansággal tápoldatozott tisztelgéssel, és roppant elhivatott szemöldöktáncsal.

Az égerfa ajtó kényes sikkantással tudatta, hogy bezárult – és hogy nem ártana megolajozni –, én pedig fogtam az éjszakra bekészített vizespoharam, aztán egy egyszerű és könnyed mozdulattal (a csukló a titka!) Zsófi arcába öntöttem azt a kortyikát, ami még az alján tanyázott. A folyadékmennyiség épp csak ahhoz volt elég, hogy felpiszkáljam egy kicsit alvásmegvonó diktátorom, nem állt szándékomban túlságosan eláztatni.

– Hééé! – zúgolódott, amolyan megrovó és hitetlenkedő között randalírozó pillantással.

Pedig még a sminkjében sem tettem kárt: merthogy nem volt neki. Velem ellentétben Zsófi kizárólag színházi szerepek és különleges alkalmak során sminkelt; amikor okát látta, hogy felvértezze a lelkét, és a személyiségét védő maszk alá bújjon. Nekem viszont mindig is csak egy vásznat jelentett az arcom: az önkifejezésem állandó felületét, amit szívesen pingáltam ki nap, mint nap.

Lusta elégedettséggel terjesztettem szét a lábujjaimat, hogy megnyújtózzon a talpam. – Ha te felébreszthetsz engem, én magadhoz téríthetlek téged.

Ő zsepivel törölgette magáról a vizet. – Látom, izgatott vagy.

– Miért is ne lennék? Végre azonos kontinensről mehetek az agyadra – csücsörítettem igazi cukorfalatként.

– Odasüssenek, a maláriaoltás mellé arcuskodás-elixírt is kaptál legutóbb?

– Nem tudom, egy idő után már nem számoltam miféle tragédiákat oltanak belém az évek. Talán az arcátlanság valamiféle kéretlen grátisz volt, hogy könnyebben viseljem a nyomort.

Te jó ég, a világ összes pizzájára mondom, én csak egy morbid poént akartam ellőni! De a szándékom félresiklott, a keserűségem lenyomta a szellemességemet. És mikor Zsófi lekókadtt mosolytól terhes arcában a sajátomat láttam, rájöttem, mennyire mélyen igazak voltak a szavaim.

– Elhiszem – suttogta lehajtott fejjel. Hangszálai mentén valami behatárolhatatlan, fojtó feketeség zümmögött. – De már itt vagy, velem vagy. Vigyázok rád, Kadi bácsi is vigyáz rád, vegyek neked valami nagytermetű kutyát, hogy vigyázzon rád? Bármit! Mindent el fogok követni, hogy biztonságban légy. Én... annyira sajnálom...

Hát ez meg... micsoda?

Bűntudat, hasított belém a felismerés. Nem értettem miért, de bűntudat csepegett Zsófiból.

Éreztem, ahogy ellágyul a tekintetem. – Ne butáskodj már, te semmiről nem tehetsz. És hidd el, teljes biztonságban vagyok. Miért ne lennék?

Csak elvesztettem az otthonom, és nem találom a helyem a világban, deee erről neked nem kell tudnod, semmiség, megoldom!

– Jó. – Zsófi zavartan morzsolgatta egyik kezével a másikat, de izmai lassan felengedni látszottak. – Akkor... elkísérsz engem a suliba?

Bizony, elvesztettem. De épp azért jöttem haza, hogy visszataláljak hozzá. – Persze. Megyek is öltözni. – Mert minden napvirradással egy újabb vad kör, egy újabb nyers kezdet indul ebben az életrangú futamban.

Én pedig állok elébe, mert ma is van miért, van kiért küzdenem.

*

Tomí

– Á, az ifjú Lorántffy!

Aha, az volnék én. Te meg az erkölcsfeszlett, áruló tata. Most, hogy ilyen eredményes névsorolvasást verettünk, és kiderült, hogy mindkettőnk jelen poshad, essünk túl ezen a tárgyaláson.

– Tiszteletem, Berci bá'. – *Vagy valami olyasmi.* – Hívatott, ha jól értesültem.

Keresztes Bertalan Igazgató Úr – gyermekkorom Berci bá'-ja – mint általában, most is terebélyes asztala mögött gubbasztott az elméretezett, ízléstelen zakójában; olyan hívogatóan tárva ki zömök karjait, mintha legszívesebben menten a sörhasára lapogatna, hogy barackot nyomjon a fejemre. Nem véletlenül tűnt így: volt idő, amikor meg is tette. De az az idő elmúlt. És mm, mekkora szívás, hogy *azóta* már nem tudom honorálni a vendégszeretetét. Nem mintha egy haragtartó pöcs lennék.

Egy haragtartó démonfajzat vagyok.

– Köszöntelek végzős éved első napján, fiam! – bugyborékkolt szívélyes viszontlátási kedélyt irántam, mialatt ormóttan, virslivaskos mutatoujjával feltolta a szemüvegét ornyergének tetejére. Aztán esetlenül az asztal másik oldalához húzott székre bökött. – Helyezd magad kényelembe!

Bb kereken a hatvanadik életévét taposta, de egy tízest simán letagadhatott volna: csak épp felfelé, nem lefelé. Ritka gyorsan és rendkívül rondán öregedett: köpcös teste nyomására a levegőt még ültében is kiváltképp szuszogósan szedte, bőre a túlsúly ellenére is ráncosodott, mozgását ügyetlenül és nehézkesen koordinálta, asztmája sűrűn fullasztotta, valamint gyakorta csordogált verejték a kopaszodási foltjai pereméről, le a homlokára.

– Jó így – utasítottam vissza az ajánlatot, hátamat a falnak vetve. *Ha én húsz milligramm kodeinszármazék és négyórányi zaklatott alvás után leülök, hidd el baszd meg, nem állok fel.* – Amennyiben egy módja van rá, szíveskedjen a lényegre térni. Kissé fáradt vagyok.

Egy kurafi-aggastyán cinkosságával kacsintott rám. – Azt látom, Tamás. Milyen szép ünnepség is a nyárbúcsúztató mulatság!

Még szebb hajnalig dolgozni, és semmire sem jutni vele. Merthogy ez történt. Nem is emlékeztem, mikor buliztam utoljára, és nem is értettem, miért feltételezi ez a nyamvadt vénember, hogy ezt tettem.

Mi több, nosztalgikus tekintettel készült előterjeszteni a negyven évvel ezelőtti, piás hódításait. Már ha egyáltalán akkoriban sikerült betotojáznia valakit az ágyába.

Lomhán beletúrtam a tegnap tébolydájától borzas hajamba. A mellékhatások kicsináltak: a szájszárazságom csak fokozta az émelygésemet, a vérnyomásesésem erőtlensége nem fogott az epegörcsömön.

Rövidre kívántam zárni az eszmecserét, egy ampullányi erélyességgel dúsítottam hát a követelőzésemet. – Igazgató úr, milyen ügyben citált be ide?

Berci bá' realizálta végre, hogy ma a szokásosnál is kevésbé érdemes buzerálni engem, és inkább belefogott a mondandójába.

– Az ok, amiért kérettelek, abban gyökeredzik, hogy mostanában pár igen egyedi szívességigényt címeztek személyemhez – vakarta meg a fejbőrét vattacukor-textúrájú, őszes-vörös hajzata alatt.

– A hírnév átka. Sok az érdekesember, tetszik tudni.

Nem vette a poént. Csíkszája sínylődve aszódott össze, mielőtt szóra nyitotta. – Félreértesz. Kérlek szépen, az egyikük édesapád volt, aki kérelemmel fordult hozzám.

Értem már. Ha egy mondaton belül hallható az „édes” és az „apa”, az minden kétséget kizáróan egy rémmese kezdősora. – Részvétem. Még nem tudom, hogy magának vagy nekem, de valamelyikőnknek biztos. Mit akart?

– Kérelmezte, hogy ebben az évben mentesítselek jó néhány tanórát alól, melynek függvényében több időd lenne a Programban munkálkodni. Nekem azonban fenntartásaim adódtak ezzel kapcsolatban.

A másodperc töredékére még a levegőm is megakadt, miközben a mellékvesém valódi nehézfiú módjára horpasztotta az adrenalint. – Ne legyenek, felesleges. – *Pofám leszakad. Padre nem késlekedik egy napot sem, alkuat gurít, asztalt borít. És*

kivételesen nem ellenem, hanem a hasznomra szervezkedik. – A tizenkettedikes biológia tananyag példának okáért semmi újat nem tudna nekem nyújtani, már sokkal szélesebb ismeretrendszerrel rendelkezem az iskolán kívüli tanáraink és az autodidakta módszereim által. Viszont biosz szakos az osztályunk, mint ahogy azt tökéletesen tudja, ezáltal nem kevés időt szabadítana fel számomra ezzel az úri csellel. A testnevelés és az osztályfőnöki óra úgyszint' elhanyagolható. A két idegen nyelv is teljesen felesleges, angolból már tavaly megszereztem a nyelvvizsgát, az olasz meg, hah... én segítek órát tartani a tanárnőnek, főleg a magnós feladatoknál.

– Tisztában vagyok a képességeiddel, Tamás – igazolt megfontolt hangtempóval, és mindig habókos pillantásában most opálos komolyság terjengett. – Az órákat is számon tartom. Tanterv szerint heti öt biológiaórát lenne ez' évben, ezen felül a hasonszórú kötelező fakultációk. Ha még az általad felsoroltakat is bekalkulálom, és felmentelek alóluk, összességében két egész tanítási nap felszabadulna a hetedből.

Vártam, hogy folytassa, de ő jelentőségteljes hatásszünettel húzta az agyam: ki akarta csikarni a legösztönösebb reakciómat.

Mi kéne? Hogy könyörögjek? Hát legyen. Semmi másért ezen a kurva világon, de érte minden további nélkül.

– Gyűlölöm, hogy ezt kell mondanom, de nagy szükségem lenne rá – szűrtem a fogaim között, és ellöktem magam a faltól, hogy közelebb férközzek ehhez a beszari szerencsétlenhez.

– Melchior erről is tájékoztatott – közölte tárgyilagosan, ám orrcimpáinak remegése rögtön lefosztotta róla a szigorúság látszatát. *Most tényleg előttem akar keménykedni? Ez szinte már aranyos. Szinte.* – Nézd fiam, őszinte leszek. Szívesen segítek, és megadom az említett engedélyt, de volna egy feltételem.

– Igen? – A hangszálaim szintisza elszántságot rezonáltak egyenesen az aurájába, ahogy az asztalára tenyereltem. Meggörnyedtem, hogy a fejünk egy szintre kerüljön, és szemkontaktusra kényszeríthessem. A felajánlott plusz idő iránti éhség az utolsó életrostomat is lángolóvá cibálta, pontosan tudtam: kérhet bármit, én vállalom.

Bb feszengve hátradőlt a székén; zivataros tekintetemet kényszeredett könnyedséggel szállásolta az övében. – Ezen ponton kapcsolódik be a történetbe egy fiatal hölgy.

– Mégpedig?

– Nem ismered – pislogott apró, barna gülüszemeivel, vastag keretű és lencsésű szemüvegén keresztül. – Nemrég azzal keresett fel, hogy az elhelyezését kérje intézményünk valamelyik osztályába. Szeretne még idén leérettségizni.

Vesztettül nem érdekel. – És akkor? Negyedikre akar iskolát váltani?

– Nem váltani – köhintett erőtlenül. – Ez idáig magántanulói státuszban volt.

Tehetetlenségemben a nyelvemet szívogattam. *Ez az alamuszi pöfeteg meglóbálja előttem a kokainos madzagot, aztán meg csevejt kezdeményez holmi témába nem vágó picsáról.*

– Aha – bájologtam. – Akkor nem lesz neki egyszerű leérettségizni.

– Igen, jómagam is így gondolom! – villanyozódott ő fel annak hallatán, milyen cseszett mód egy hullámhosszról szemléljük az esetet. – Éppen ezért a kisasszonynak

szintén egyezséget ajánlottam: fogadjon egy újabb magántanárt. Ezúttal egy olyat, akivel én konzultálok, így pontosan a mi iskolánk követelményeit adja majd le neki. Az első félévet kapja felzárkózási időnek, majd januárban befárad ide, ír egy szintfelmérőt, és ha azzal megugorja a mércét, akkor kérésének megfelelően elhelyezem az egyik osztályban. Itt tölti a februártól áprilisig terjedő intervallumot, majd májusban érettségizik.

– Elismerésem Berci bá', kiváló terv – bólintottam, valamelyest türtőztetve a hangomból csorgó gúnyt. – De engedelmével, hogy jövök ehhez én?

– Mondom, fiam, máris mondom. A következőképpen: én már írtam a kisasszonnyal egy előzetes kompetenciaeltárt minden tárgyból, afféle nulladik lépcsőfokként, hogy feltérképezsem a hiányosságait. Hadd osszam meg veled a konklúzióim: pártfogoltunknak a matematikával és a biológiával vannak gondjai. Előbbivel súlyosak, utóbbival mérsékeltek, amelyek azonban mégis súlyosnak minősülnek, miután a biológia tárgyból emeltszintű érettségit óhajt tenni. Emígy... – Bb darabos lendülettel emelkedett fel a székből, majd türelmesen megvárta, míg felé fordítom a fejem, és kihúzom magam. Végül kérlelő, félszeg szemfohással folytatta. – ...az a feltételem Tamás, hogy korrepetáld őt biológiából. Fogadd a laborodban, és biztosítsd számára a szükséges útmutatást egy sikeres emeltszintű érettségi abszolválásához. A többiről személyesen gondoskodom. Matematikaszakos pedagógust rendelek mellé, azzal neked nem kell foglalkoznod. Csak a saját szakterületed ismereteit add át neki, kérlek tisztelettel.

– Ugye csak viccel? – rőfentem fel. – Mégis miért kap magántanárt, ha utána nekem kell babusgatnom?

– Pont most indokoltam meg. Matematikaszakos peda...

– Értettem! – szakítottam félbe, egyre erőteljesebben sistergő nemtetszéssel. – A matek még oké, de bioszos tanárra már nem futja? Mi vagyok én, bármikor kisüthető mirelit hiánybetöltő?

– Egy fiatal tehetség, akinek olyannyira bízom a szakértelmében, hogy a kezébe adom egy harmadik fél sorsát.

– Megható. – Ökölbe szorítottam a kezem, és a mutatóujjamon hordott gyűrű hűvös drágakövét oda-vissza járatam az alsó ajkam hosszán. – Lyukas óráért cserébe magánórákat kell tartanom.

Berci bá' mint akit láthatatlan kéz fojtogat, úgy nyekkent egyet kínjában. – Sajnálom, Tamás, de ez az egyetlen megoldás. Az *egyetlen*. Amennyiben elfogadod a feltételemet, engedélyezem az egyéni tanrendedet, és a teljes tizenkettedik évre felmentelek minden említett órád alól, csak a legalapvetőbbekre kell bejárnod. Az így keletkező szabadidődöt te magad osztod be, ahogy csak kívánod, mindaddig, amíg kielégítően szolgáltatod az elvárható minimum korrepetálási alkalmat a kishölgy részére. Vállalod mindezt? – Még a tokájáról meredező, rendezetlen borostaszálak is meghunyászkodva kushadtak felém, könyörögve, hogy vállaljam a hirtelen jött alkut.

De mi a szar ez az egész, és mi köze van az én ügyemhez? Miért lett ez a lány maga az ultimátum, amit elém csesztek? – Hogy hívják ezt a maga pártfogoltját, és a pedagógust, akit mellé rendelt?

– Hogyan, kérlek? – ütközött meg. Jobban, mint ahogy az odaillett. *Sokkal* jobban.

– Mi-a-nevük? – ismétellem én lassan, szájbarágósan.

Erre tördelni kezdte a csuklóját. – Miért fontos ez?

– Miért *titok*? Feltételezem, hamarosan megindul ez az egész. Csak tudhatom tán név szerint, hogy kikkel kell együttműködnöm az elkövetkezendő hónapokban.

– Tehát elfogadod a feltételem?

– Igen. – *A fenébe is, igen.* – A nevüket.

– Hédervári Flóra a szóban forgó hölgy, tényleg nem ismerheted őt, Tamás. A pedagógus pedig... Kérlek szépen... – dadogott olyan frusztráltan, hogy még az a kevés, frizurátlan kóc is égnek állt a feje tetején. – Még... nem döntöttem el, hogy kit válasszak e posztra a jelentkezők közül. Egyelőre kérdőjeles a személye... Megfontoltan szeretnék választani, úgy terveztem tehát, nos, tudod fiam, ma éjjel megálmodom...

Hát persze, csakis. Itt valami baszott nagy csapda hentereg.

– Jelentkezők?! Pár hét leforgása alatt sikerült egy hadseregnyi matekszakos tanárt toboroznia, akik egymást licitálva csak erre várnak...? Ne vegye sértésnek, de ilyesmire még maga sem képes. Ráadásul az egész diskurzusunk alatt olyan felhanggal beszélt, mintha már minden el lenne intézve, és az egész projekt csak az én bólintásomra várna – pörköltém oda metsző robajjal, érezve, ahogy a gyanakvás beleakasztja tépőfogát a lengőbordámba, és gyorstempóban készül utat rágni a belsőm felé.

Bb hatalmasat nyelt. Meghibásodott, egészségtelen lélegzetvételeket küszködött, miközben a zakója zsebéből előrántott textilkendővel itatta fel a homlokát öntöző pániknedvet. – Tamás, kérlek...

Nem. Nem kérsz te semmit. És én sem.

Én parancsolok, a rohadt életbe. Én parancsolok. – Halljam!

Vonásait kétségbeesetté döngette a behódolás. – Rendben – sóhajtott legyőzötten, tenyereit maga elé barikádolva. – Rendben. Előbb-utóbb úgyis megtudnád, csupán csak az *előbbtől* próbáltalak megóvni. Akit a kislány mellé rendeltem, nem más, mint... – És magát elszégyellő szemlesütése előkészítette a kigyóméreg-hőmérsékletű nevet. – ...Rehner Linda.

Azzal az alattomos csontrágó átharapta a bordakerítés lécének utolsó szeletét is, ujjongva a szívembe ugrott, ott szétterült, és úgy programozta át a gyanakvást, hogy a titulusa határozatlan időre: harag legyen.

„Akkoron levék teremtvé, amidőn először megláttalak.”

(Katona József: Bánk bán)

3. fejezet

*

Flóra

Zadi bácsi szívesen eldobott volna minket a gimnáziumig – ami nehezen visszautasítható ajánlat, mert ő a forgalmi dugóra nem holmi káromkodással reagál, hanem a kis tragacs lehúzott ablakából kihajolva erélyes bakaparancsokat rikácsol a többi sofőrnek –, ám azt feleltem, jó lesz a villamos és a gyaloglás.

Zsófi az egész utat végigcsicseregte. De még hogy! A lelkiállapotát átszűrte és felfűszerezte az elementáris örömmel, és őt hallgatva kezdtem úgy érezni, csak beképzelttem a korábbi búskomorságát.

Bár csak a saját kételyeimet is hallucinálnám. De nem, azok valódiak, belém bútoroztak, és visszakúsznak a gerincem mentén, akárhányszor próbálom lerázni őket. *Önmagában neeem is lenne ez akkora para, sok boldog betozi ember császkál a földtekén. De tényleg.*

Csakhogy én a jót is a kétségeim árnyékában élem át. Minden nevetést, minden csillagképet, minden imahasadást az aggály utóízével rezgek át, mintha a szívem több intenzitást már nem bírna, mintha kikoptatta volna az utazás.

Fogok még valaha nagyot, sokat, bátrán érezni?

– Hééé, nem arra! – vijjogott fel Zsófi, az utolsó pillanatban rántva vissza egy ralizó busz előtt. – Babám, ez itt már a betondzsungel, nem az indás-tarzanos. Nem kóringyálhatsz amerre kedved tartja, elgázolnak! Ennél az üzletnél jobbra fordulunk, de hát mondtam is hangosan! Rám se bagózol.

– Dehogynem, figyelek!

– Valóban? Épp azt ecseteltem, milyen jó rákpörköltet ettem tegnap. Alaszkában. Egy albínó császárpíngvin társaságában.

– A császárpíngvinek délen élnek, nem északon – ingattam a fejem.

Ő magasra vont szemöldökkel pötytyintette rám a kihívó tekintetét. – Ezt neki mondd. Bitang jó randira vitt el a kis totyogó, még azt is elnéztem neki, hogy nyomulós volt, és rögtön csőrözni akart, mikor a sarki fényt moztuk. – Azzal kihúzta magát, és dívásan tovaszteppelt.

– Nyugi, nem szólok Bennek, hogy újabban a fakóbb és madárszerűbb fiúk jönnek be neked – kutagoltam utána.

– Nem vagy vicces. Légy szíves, legközelebb nézz a lábad elé, ez egy forgalmas főváros. Esküszöm, hogy...

– Jójójó. – *Témaelterelés, témaelterelés kell ide.* – Mesélj inkább a leendő osztályomról!

– Meséljek?

– Amíg odaérünk.

– Az úgy két perc.

– Fogd rövidre. Kivonatold a legfontosabbakat.

– Egye fene, hol is kezdjem... – adta be azt a manírpánírozott derekát. – Ritka klassz, összetartó kis közösség vagyunk. Persze klikkek, kívülállók, stréberek és szarkavarók itt is vannak – vonogatta a vállát, mire én vizualizálni véltem, ahogy egy fürgé kis frászfutár mellénk robog, és meggyújtja az instabilitásom kanócát – de egyik sem extrém mértékben, jól kezelhető a csapat. Bár hát, hogy is lehetne bármi szélsőséges probléma, amikor az osztálybiztos egy ilyen elbűvölő szerzet? – Két hüvelykkel bökött magára. – Komolyan, a maga módján mindenki jó arc, nincs olyan, akivel ne lehetne megtalálni a közös hangot. Leszámítva... eh. Mond még neked bármit is a Lorántffy név?

– Rémlík, de elég régről – tűnődtem el. A külön töltött évek során olykor borzasztó kemény küzdelemmé vált a kapcsolattartás, de mindig megoldottuk. Zsófi volt a koffeinem, a memóriám, az ösztönző edzőm.

– Na ja, utoljára tízedikes koromban panaszkodtam róla, azóta már azt sem érdemli, hogy említsem neked. De így, hogy te is az osztálytársunk leszel, muszáj tudnod róla – kárálta szokatlanul ellenségesen. – A srác egy elit seggfej, akinek önmagán kívül senki és semmi nem szent. Rejtélyek és szóbeszédok lengik körül, de nem az izgi rosszfiús, hanem a vérfagyasztó pszichopata módon. Soha semmiért nem kellett úgy megdolgoznia, mint másnak, és bármennyire is imádom a cukimuki igazgatónkat, iszonyúan pikkelek rá, amiért Tomi indokolatlanul és első perctől fogva a személyes kegyeltje. Ezek miatt a kezdetekben egyszerűen csak nem volt szimpatikus, felállt a hátamon a szőr a kiváltságosságától, a hatalmas arcától, a lekezelő szövegétől. De újabban... újabban túlment minden határon. Kerüld el, nagyon kérlek. *Messziről.*

Világoskék tekintete fémes tükörszobája volt valami belezárt, elhallgatott, botrányos bosszúságnak. *Jó ég, mégsem csak képzeletem a hangulatingadozásait. Ki ez itt, és mióta vannak olyan jóban az én Zsófimmal, hogy még a bőrüket is közösen viselik?*

Irracionális késztetést éreztem arra, hogy viasszaladjak Kadi bácsihoz.

– Ide is értünk! – tapsolt barátnőm, tenyerét mint új jelenet csapóját csattintva össze; ijesztő ellenszenvét hirtelen kelt elégedettségre váltva. – Légy üdvözölve.

Kissé megbénultam. A szorongás ördögfiókái a gyomrom lankáiról a tüdőmre ruccantak át, hogy triplaszaltójukkal feledtessék el a levegővételt; aztán kiszakadtak a testemből, és fogócskázni kezdtek körülöttem, utamat állva, hogy mozdulni se tudjak.

Ideggyengeség, példás minősítés. A szerver lefagyott, egyedül a szemem emlékezett, hogyan kell működni: bizonytalanságom morzsázva, csapongva vizslatta a bázist.

Pedig igazán hívogató, sokablakos, többemeletes épület tekintélyeskedett előttem. Újszerű, letisztult, barackszínre mázolt falai hangsúlyos bejáratot fogtak körül, széles ajtóval, homlokzatán elegáns *Szent Borbála Gimnázium* felirattal, előterében névadójának szobrával.

– Nézd! – fricskázott oldalba Zsófi. – Itt szemben, ez a parkosított rész a privát birodalmunk.

A nagy birodalom csupán összevissza juharfák és viseletes padok kavalkádja volt, amit fürtökben arra bandázó, cigifüstös meg energiatalos filozófiájú, egyszerűlünk spirituszú tinédzserek nevetlen hahotája lakályosított.

Hih, ők lesznek az osztálytársaim, az évfolyamtársaim, az iskolatársaim.

– Ühüm, szép – nyeltem nehézkesen. Épp azon ügyeskedtem, hogy ne rágjam le az egész szám. Legfeljebb csak a felét.

Persze magát a sulit nem most láttam először, az osztályozóvizsgáimat is itt kellett letennem. De az más volt: egy steril, kihalt, semleges terep.

Most pedig a szó szoros értelmében a változás kapuja előtt álltam, és részegítően életszagú lett minden, amiben évekig reménykedtem. A kergetőző érzésdémonok abbahagyták hát a tengelyem körül való futkosást, és kuncogva belém karoltak két oldalról.

Zsófi homlokráncolva kémlelte az ábrázatom. – Egészen elsápadtál. Nyugika. Sztorizzak még, hogy jobban érezd magad?

– Nem, nem. Inkább ne.

– Tyű, most meg zöldülsz. Szedd össze magad, csajszi, nem egy kísértetkastélyba hoztalak. Úúú, ott van Benike!

Zsó ujjongása mentén én is hátrasandítottam. És valóban, Ben vágatott felénk.

– Halihó, béb! – puszilta arcon Zsófit, majd flegmán rám vigyorgott. – Ahoy, Flóri. Előnyös neked a szárazság, ápol és eltakar. A tegnapi vizes pólón kegyetlenül átütött a pizzaúrsiklón utazó lámamintás melltartód.

Magamnak kikérőset toppantottam. – Hé, az a filmnézős otthoni cicitartóm, oké? A nászéjszakámat nem abban tervezem elhálni!

Ben kedélyesen szortyintott. – Nem, akkor majd combfixes-korbácsos lámamintásban leszel. Na pá, zúzok, odaköszönök a skacoknak.

Összeszűkül a szemem. *Nem lenne értelme megütni, csak beletörne a kezem. A másikat meg Zsófi törné el.*

*

Tomí

Perzselt a történet csúfondáros éle. *Felettébb szar ügy, általában a város köré emelem az földalatti világ lángszarvait, amikor így hörög a tudatom.*

Márpedig azt nem kéne, most nem kéne. Jobbnak láttam stílusosan távozni.

A főajtót kivágva kiléptem hát a fényre.

Úh, az én Istenem, de tán még a másé is láthatta, mennyire el kívántam kussoltatni a dühöm; de ó, a látóterembe úszó hirtelenszőke pattogó és a mellette szédelgő lány képe erőteljes áramütéssel baszta többszörösére a bőröm alatt vibráló indulatot.

– Akkor kezdődjék... – morajlottam mélyen, célkeresztbe véve őket.

Szőke olyan átszellemülten magyarázott valamit az új páciensemnek, hogy egyikük sem vette észre a közeledtemet.

Kár, nagy kár. Rám figyelni illene.

– Bizsuhaj, szevasz! – vezettem be fennhangon a jelenlétem, ami minden parkban csövező szempárt irányomba invitált. – Hogy telt a nyár? Aha, nekem is. Ugorjuk át a tiszteletköroket, mert ma már több türelemtől fosztottak meg, mint amennyivel a napomat kezdtem. Kicsit kölcsönveszem a barátnőd, engedelmeddel.

Azzal anélkül, hogy különösebben ránéztem volna, már nyúltam is a lány felé.

De Szőkebolha elcsapta a kezem. – Dehogy engedem! – És még meg is próbált idegrendszeren csípni. – Hozzá ne merj érn!

A fájdalmasabb utat választja, mindig azt választják.

– Rendben. Gyorsan tisztázom inkább, mert valószínűsíthetően ti ketten együtt nem tesztek ki egyetlen életképes embert – éltem a feltételezés hatalmával. – Nagyjából félórával ezelőtt, könnyed nulladik órai elfoglaltságként értesültem róla, hogy... mm, *róla*. – Aztán az idegen lány felé mutattam, változatlan szándékossággal kerülve a szemkontaktot. *Először Szőkét kell kivégezni, desszertbor előtt a dupla Frontint*. – Arról, hogy az elkövetkezendő félévben én fogom felkészíteni biológiából. Úgyhogy most lovagiasan hazakísérem őt, bevárjuk a másik magántanárát is, és édeshármásban egyesítjük az... életünket. Te pedig, Szőkeszeplő, húzol órára, mert tizenöt perc múlva becsengetnek.

– És az rád talán nem vonatkozik, Tomi?! – fanyalogta önérzetesen. – A tanév első napján kezdted a különcködést?

Hah, dehogy. A születésem hajnalán kezdtem.

– A mai kínálat három órányi bemelegítő osztályfőnöki óra, aztán olasz, biosz, matek. Ne félts, a matekra még akkor is visszaérek, ha útközben kitérőt teszek a házatokhoz, és tábortüzet gyújtok a szobádban. A többit pedig, lásd be szépen, igencsak hanyagolhatom.

A szemében futó hajszálerek megduzzadtak, miként a vére sűrű utálattal vegyült. – Akárhogy is, ezt most nem tudod úgy csavarni, hogy belemenjek! Nem hagyom Flórárt egyedül veled!

Már épp készültem szétcincálni az ellenállását, amikor az idáig spanjaival ökörködő sellőfiú szorosan mellém pöndörödött.

– Valami probléma van? – feszült be feje búbjától a farokuszonyáig, védelmező oldalpillantásokat vetve mindkét áldozatomra.

De cuki, tényleg meg kell mentenünk a vízi világot. Le a szívószálakkal és műanyag szatyrokkal!

– Füredi, csá, hiányoltalak téged az idillből – dörrentem rá abból a bárdolatlan közelségből, amibe önszántából merészkedett. – Arrébb kéne úszikálni, rám másztál teljesen.

Morogva farolt hátrébb, és megragadta Szőke kezét.

Ennivaló mód oltalmazó, csak ezt a keménykedő farkasszemezést kéne még gyakorolni, mert olyan, mintha épp nem velem, hanem egy szorulással vívna szellemi párbajt.

Nevetségesen óvodás színvonalú volt az egész, és kurvára untam, hogy mindenki hátráltat, miközben az órában homok helyett emberi életek peregtek.

– Menj, és legyél nagyon jó kislány – összpontosítottam újra Bizsuhajra. – Nem akarod te kihagyni az első órát, tudod, milyen az osztályfőnök; személye elleni

sértésnek veszi, ha valaki hiányzik. Ez a végzős évünk ráadásul, már az első nap rakás neked létfontosságú baromság kerül terítékre, úgymint szalagavató, szerenád, ballagás...

Könnyűszerrel engedte, hogy csomóra fogjam a gyengepontjait, és zsibbadásig manipuláljam őket.

– Nem velem van a baj, amiért fontosnak tartom ezeket! – fújtatott megvetően.

– Te vagy egy antiszociális, megkeseredett, nagyképű szemétláda. Sok sikert az emberundorodhoz, hátha kitölti az űrt az életedben, és soha nem is fogsz többre vágyni!

– Ugyan, kérlek, ne hízelegj – intettem le szerényen. – Hasonló jókat kívánván én is szívből remélem, hogy a vakbuzgó fontoskodásod megvakarja majd a feltűnési viszketegséged, és egyszer abbahagyod a bolhás szuka kínjával való vergődést.

– Lorántffy, azonnal vegyél vissza! – reccsent fel újból a Kis Habfiú. *Baszki, csak játssza az alfahímét, hiába fegyelmezem.*

Na jó, vége a babazsúrnak. Fejezzük be, végezzük be.

– Ne vágj a szavamba – tettem ki Füredi elé a tenyerem. – Nekem amúgy sem a tiéd kell, a másikért jöttem. – Majd fejemet Szőke irányába billentve, sürgetően szuggeráltam az igazságom. – Sehogyan sem tarthatod tőlem távol, ismétlem, én leszek a bécicsősz. Ez igazgatói rendelet, nincs apelláta, főleg neked nincs. Nem mindegy, hogy most kezdünk ismerkedni, vagy holnap? Bár tudjátok mit? – És akkor vadregényes lendülettel az új kis kedvencemre emeltem a tekintetem, egyenesen és áthatóan rá. – Kérdezzük meg őt.

*Amúgy is inkább a lelkemmel akarok emlékezni. És mindig is abban hittem,
a Szenvedély nem kéri majd, hogy írjam meg helyette a történetet. Ő fogja
megírni. Az enyémet.
A miénket.*

4. fejezet

*

Flóra

V

égre! Ez az, igen, kérdezzünk meg valaki mást is, mert kezdek kiborulni ettől a kreatívan válogatott, ám annál bántóbb sértés-poétikától.

Jaaa, hogy én volnék az a valaki más?

Ez esetben lehetne, hogy most csinosan elájuljak, és mikor legközelebb felkelek, fél évvel későbbi napot pipáljunk ki a naptárunkban? Hogy a kómám alatt megoldódjon minden kórom, és egy átlagos, mérsékeltén beszámítható, túlkoros szellemű, de gyermeki lelkesedésű végzős gimnazista lány legyek?

Ííí, nem? Ennek nem ez a módja?

Hát akkor:

– Ööö. – Ezt mindet (ráadásul ilyen szép tagoltan és választékosan!) sikerült kifejtenem.

Tudom, tudom. És aki szerint ez gáz, nos, jobb, ha magához veszi a plüssmaciját, mert a következő sorokra kipöccintem a „*semmilyen korosztálynak nem ajánlott*” karikát.

Abban a szent sorskattanásban ugyanis vegytiszta fehérség visített az agyamra, kiégetve az összes addigi gondolatomat. Az egyetlen, amit bennem hagyott, az volt, hogy rám *így* és *ilyen* szemekkel soha senki nem nézett még. Leigázott, magára rántott, és átviharzott a lényemen. Az írisze a kék annyi árnyalatában szikrázott, hogy beleszédültem: akár egy összetört üveglap, aminek minden szilánkjára más tónust vett fel.

Félreértés ne essék, az elmém alján tisztában voltam vele, hogy nem így kéne reagálnom. Elvégre, jó ég, a fiú *bolhás szukához* hasonlította Zsófit! Ökölszorító dühnek kellett volna fornia minden sejtemben, amiért iderontott, minősíthetetlenül beszélt a legjobb barátnőmmel, Bennel, és velem, vagy inkább... *rólam*.

De az öklöm helyett a mellkasom szorult és a szívem lódult, elveszve a bizsergető kérdőjelek regimentjében, amibe a beleegyezésem nélkül, egyenesen belelöktek.

Iiigen. Csak úgy csúsztam az eseményekkel, mint leszázalékolt csiga egy francia étterem éléskamrájában, a burgundi mártás halálsorán, a fűszervaj hullasarkán. *Mi tagadás, szánalmasabb már nem is lehetnék.*

Tomi hasonlókat gondolhatott, ugyanis ingerülten szántott végig ujjával elől hosszabbra hagyott, fekete tincsein. – Többéves némasági fogadalmat készül épp megtörni, vagy nem beszél a nyelvünket?

– Azt a tahó sznobnyelvet nem, amin te méltóztatsz hozzánk szólni! – vágott vissza Zsófi, támadásra kész terpeszben.

Izé, most kéne közbeavatkoznom?

– Zsó, minden rendben, menj órára! – köhécseltem reszelősen, csak hogy elvágjam az újabb szidalomhullámot. Úgy döntöttem, a monológom alatt inkább a szandálom pántjainak kereszteződéséből született mintát tanulmányozom, nem pedig Tomi meghökkentően szép arcát. – Már hetek óta erre a napra vársz. Jól leszek, tényleg!

De Zsófi nem nyugodott. – Vele?!

– Velem – acsargott közbe Tomi, a néhány perce veszélyzónának kiáltott *Lorántffy Tamás*. Olyan uralomba csomagolt szólamon zengett, hogy ösztönösen felém emeltem a fejem. – Jó kezekben leszel, meglásd. Vigyázni fogok rád, nem bűnbe vinni. Persze... az egyik könnyen átcsaphat a másikba.

Ájáj, ezt nevezem ragadozó bájnak! A srác kimondatlan ígéretekkkel játszik rá a külső adottságaira.

Csakhogy én figyelmen kívül hagytam a csalogató incselkedését, és Zsófihoz pördültem. – Menj, menned kell. Tudom, hogy mennyire fontos neked ez az év.

Ő megroggyant vállakkal kereste a tekintetem. – Neked sem kevésbé.

– Éppen ezért mész te most be, én pedig haza, hogy pár hónap múlva együtt léphessük át azt a küszöböt – mutattam a gimi bejáratára.

A levegő sziszegve távozott a tüdejéből, és egy teljes másodpercig úgy tűnt, ezzel a kenetteljes mondattal sikerült megfognom.

De aztán rá nem jellemző határozatlansággal dörzsölte meg a homlokát. – Nem tudom, Flóra. Nem lenne szabad megint magadra hagynom téged.

Megint? Sosem hagyott. Basszuska, visszatért az erőszakos körülbástyázás, visszatért az értelmetlen büntudat, vissza a vészharangos hangulat.

Segélykérően pislogtam Benre, aki egész idő alatt lesben álló testőrként pöffeszkedett köztünk.

Értette a jelzésem, és a tartásán lazítva, gyengéden megcirógatta Zsó állát.

– Bébi, tényleg mennünk kéne, már így is késni fogunk. Flóri megoldja – rakta ki a jobb öklét, mire én mosolyogva hozzákoccintottam az enyémet. – Mindketten láttuk tegnap, hogy mire képes a bénázásával. Hallod, az egészség Keresztes adta ki, nem tehetünk semmit. Legfeljebb szünetben felmegyünk hozzá, és kérdőre vonjuk.

Tomi gúnyolódó lassúsággal tapsolta meg a jelenetet. – Jó a szó, te áramvonalas testű halemler! Regulázd meg a hitvesed.

Ben gyilkos pillantást lövellt rá, Zsó viszont csúnya óhajba öntötte az érzelmeit.

– Fordulj fel, Tomi – átkozódott halkán, rezignáltan. Aztán hátat fordított neki, és megfogta a kezem. – Nagyon vigyázz, miket mondasz előtte, és egy perccig se engeddd, hogy elbizonytalanítsd!

Elbizonytalanítani? Engem? Ááá, az lehetetlen...

Tomi a szemét forgatva fogadta Zsófi kívánságát. – Fel fogok, ígérem. Nagyjából nyolcvan-kilencven év múlva, amikor lesz rá időm. – Aztán félredöntötte a fejét; a hangját türelmetlenségből fenyegetésig fajult el rekesztette. – De most még kurvára nem érek rá. Úgyhogy kaptok két percet, hogy könnyek között elbúcsúzzatok, és utánam küldjétek a királylányt. – Azzal tüntetőleg átvonult a túloldalra, és hátát az egyik juharfa törzsének támasztva várt rám.

Az egészben az volt a legijesztőbb, hogy ennek a derült égből predátornak egyetlen pillantásával sikerült elérnie, amit én önerőből hetek óta nem bírtam: enyhíteni a feszélyezettségem.

Kihívás. Kihívást láttam benne, egy gyönyörű, idegen szőnyeget, aminek elég kacskaringós a mintája ahhoz, hogy elvonja a figyelmem, és elég terebélyes a mérete, hogy besöpörjem alá a problémáim.

Kísérgessen csak, nem tudja még, kit vett a nyakába. Talán térdig kaksizom magam tőle, de a nap végén valószínűleg ő személyesíti majd meg a tegnapi tárgyat, képzeletbeli rablót, aki sírva küld vissza a barátaimnak.

*

Tomí

Melodráma, búcsúsóhaj, szívűzódás. *Az a két idióta némiképp mintha túlkapná.*

Úgy fogták közre a legfrissebb terhemet, akár egy kihalóban lévő faj utolsó, több sebből vérző példányát. *Miféle átkozott rangja van neki, hogy így vigyáznak rá?*

– Ígérem. Szeretlek! – olvastam le a királylány szájáról. Óvatosan lefejtette a karjáról Szőke konok ölelését, aztán döcögősen, kábultan felém vette az irányt.

Minden rezdülését lekötöztem a tekintetemmel. – Gyere csak, gyere.

Tétován megtorpant, ahogy elém ért, majd mintha csak megerősítene magában valamit, az arcán átszárnyaló céltudatot rabul ejtve és maszkként felöltve, egészen közel óvakodott.

– Mehetünk – bólintott, fenntartások nélkül szegezve rám a szemeit. Szürkészöld, nyílt spirálok voltak; egy kislány reményével, de egy veszedelmes nő mélységeivel.

– Tudod egyáltalán, merre kell menni? – kételkedtem selymesen, mialatt az alacsony homlok, formás orr, kicsi, telt ajkak és gömbölyű, lágy áll vidékéről lejjebb vándorolt a figyelmem, végig a tagadhatatlanul látványos testének ívein, árkain és kiszögellésein.

– Vissza azon az útvonalon, ami idevezetett – értetlenkedett ő. Megcsukló hangját önn nyugtatásként hosszú, homokszínű hajának kontyba csavarásával palástolta.

– Nézd el nekem, hogy nem bírom a talpraesettségedben – gáncsokodtam, és engedtem a lassú tűzzel égő farkasmosolyom előkérezkodésének. – Az előbbi kis civódást hallgatva például majdnem a lábamra hánytál. Másfelől úgy hallottam, jó ideje nem jártál már a városban.

– Kis civódás?! – visszhangozta méltatlankodva, majd kissé darabos mozdulatokkal nekiiramodott, hogy megelőzzön. – És honnan tudod, hogy...? Ah, na jó, azt hiszem, lenne pár kérdésem.

– Most nincs hozzá kedvem.

– Tessék?!

Két léptemmel mellette termettem. – Jól hallottad, Királylány.

– Ne hívj így! – csattant fel, de karakteres vonásain sokkal inkább meglepettség kézműveskedett, mintsem rosszallás.

– Miért, mit teszel ellene? – provokáltam kihívóan, a tűréshatárát motozva. Ő kinyitotta a száját, majd be is csukta. – Na látod.

Összehúzott szemöldökkel hümmögött. – Szóval szerinted is egy elnyomható puhatestű vagyok.

Bú, itt a gond nem kevés. – Parancsolsz?

– Nem is ismersz. – A szavai a méltóság és a zavar között kötéltańcoltak. – És légy szíves, válaszolj! Miért utáljátok egymást Zsófival?

Micsoda ingerszegény, kellemetlen érdeklődési kör.

De azért lássuk csak.

– Ti ketten elég jóban vagytok, nemde?

– Szinte testvérként.

– Testvérként, hah? És te ilyen illedelmesen puhatolózol a konfliktusunkról, ahelyett, hogy vakon bevédened őt, és élből elítélnél engem? Felettébb érdekes.

– Ha azt tenném, csak újabb gyűlölködést generálnék. Rosszat rosszal soha nem fogsz gyógyítani – prédikált holmi ájtatos testamentum-magasságokból. – Azonfelül ismerem Zsófi temperamentumát. Imádom, de tény, hogy még a lélegzetvételét is el kell osztani kettővel. A véleményed stílusára nincs mentség, de nem tartom kizártnak, hogy az ellenszerved indokolt.

Mm. Ez a lány kibaszott fura.

– A Szőkével való ellentétem kizárólag elméleti síkú, és feltételezéseken alapszik. Nem tett ellenem semmit, ahogy én sem ellene. Pusztán előre harcba állunk.

– Előre?

– Még mielőtt a háborús indok egyáltalán megtörténne. Okos dolog, ugye? Felkészülünk, távolságot tartunk, és ha ezt tesszük, talán nem is lesz mire felkészülnünk. Az életünk nem hullik szét, és minden fasza marad, kivéve, ami nem. – Ál-könnyelműt csettintettem a nyelvemmel. – Kielégítő választ kaptál?

– Nem, nagyon nem. – Rozsdabarna, irhaszerű topjának rojtjait morzsolgatta menet közben. – Direkt zavarasz össze?

– Nem, bár annak is megvan a maga szépsége.

– Hát... biztos – nyekergett, végképp elveszve a röpke filozófiai tanításom provinciáján. – És, um... Az előbb úgy fogalmaztál, ez igazgatói rendelet. Úgy értem, az igazgató mondta neked, hogy korrepetálnod kell?

Kibaszott fura, és kibaszott kotnyeles.

– Igen, az igazgatónk, ma reggel. Egyik mondatával tudatta, hogy a világon vagy, a másikkal pedig már rám is testált. Ne vedd magadra, nem büntetni akar velem, az intelligenciám és a túlképzettségem teszi. És még egy laborom is van, ahol gyakorolgathatsz.

– Hogy mid van neked?

– Úh, ha te azt tudnád. De csst, Királylány, még nem fejeztem be.

– Ne csittegj le! És ajj, ne hívj már így... – kuncsgorgott nyöszörgősen, oldalvást lesve rám a szempillái alól.

De én zavartalanul folytattam a gondolatmenetemet. – Lényegében jó pár hónapot együtt fogunk tölteni. Én húzlak fel biológiából, a másik tanárod matematikából. Berci bá' úgy tájékoztatott, nemsokára vele is találkozol. Gondoltam, lepjük meg őt együtt. Természetesen csak hogy összehangoljuk a privát órarendedet.

Elértük a megállót, és ő szembeállt velem. – Igen, kilencre jön hozzánk, de... – Egy jó fejfel alacsonyabb lévén igencsak képeszkednie kellett felfelé, hogy a szemembe nézhessen a pupillái körül pörgő, őszinte tájékozatlanságával. – ...ki az a Berci bá'?

– Hány éves is vagy? – sóhajtottam, majd intettem, hogy ugorjon fel az épp megérkező villamosra.

– Tizennyolc – szökdécselt fel az elavult jármű lépcsőfokain. – És fél!

– Mondd, – szálltam fel én is – hogy tudtál életben maradni ennyi ésszel ilyen sokáig?

– Két bal lábról nehezebb feldobni a pacskert – vonta meg a vállát az egyik kapaszkodórúdnak támaszkodva.

Egy poén. Kaptam egy poént, baszki, egy fekete humorral nyakon vágott önkritikát. Semmi sértődés, semmi hiszti, semmi feleselés.

Kibaszott fura, de szerfelett figyelemre méltó.

A feje fölött a csőre markoltam, és felé dőlve behajoltam a személyes terébe. – Berci bá' a Szent Borbála igazgatója. Az ő iskolájába akarsz járni, és még a nevét sem tudod?

Királylány megrettenten, mégis ábrándosan gördítette végig rajtam a pillantását, egészen a csípőig. – Zs... Zsófiék mindig Keresztes Igazgató Úrnak hívják – motyogta a váratlan közelségtől arcába szökött pír forrósága alatt. – E... ezért az elmúlt években én ugyanígy szólítottam minden alkalommal, amikor az osztályozóvizsgáim miatt találkoztunk. Csak, um, nem rémlett a keresztnéve...

Ütemes és mosolytalan, torokhangú nevetéssel feleltem, távolabb lökve magam tőle, rosszul ne legyen csodálatomban. – Igen, azt el kell ismerni, hogy sem te, sem a Szőke-Füredi frigy nincs vele olyan viszonyban, mint én. De visszatérve: rögtön elterveztem, hogy megkereslek, ám Bb a faszom személyiségi jogokra hivatkozva nem adta ki sem a telefonszámod, sem a lakcímed. Megjegyezte viszont, hogy Menyörgős Zsófia közeli viszonyt ápol veled, és azt javasolta, először rajta keresztül üzenjek neked. – A sugallat, ami az elején azt diktálta, hogy le ne vegyem róla a szemem, kezdett csendes háttérzeneként természetessé válni. – Végül kellemes meglepetésként lerövidítetted nekem a folyamatot azzal, hogy házhoz jöve ott vesztegeltél a sulis udvarán.

– Várj. – Két, precízen ívelő szemöldöke között apró gondolkodóránccal debütált. – Minden, amit kiderítettél az volt, hogy Zsófi barátnője vagyok, és csak annyit láttál, hogy egy lány áll Zsófi mellett. Hogy lehettél ennyire biztos benne, hogy én vagyok az?

– Nem ismertelek még látásból sem, ráadásul Szőke úgy igazgatott, mint egy akaratosított rongybabát. Meglehetősen biztos volt, hogy te vagy az.

Nyaki izmai megfeszültek, kulcsontja kidomborodott. – Elég részletes személyleírás ez ahhoz képest, hogy rám nézni sem voltál hajlandó.

Nem is rossz. De kicsit csiszolgasd még a tiarád gyémántjait ahhoz, hogy szembeszállj velem.

– Rád néztem, mikor kijöttem a kapun, máskülönben hogy láttalak volna meg? Ami pedig a bizarr csoportos értekezletünket illeti, perifériás látásról nem hallottál még? Tényleg elkell az a bioszkorrep...

– De igen – grimaszolt. – Tehát egy olcsó Barbiemásolatnak látszom, akinek egy agresszív kétéves még a csípőjét is kitörte. Egyre jobb.

– Árnyaltabban fogalmazván akaratfosztott rongybabát mondtam, de díjazom a kreativitást.

– Emlékszem, ekkora gondok azért nincsenek se a kitört műanyagcsípőmmel, se a memóriámmal. És ne Szőkézd Zsófit, légy szíves! Van neve is.

Leintettem. – Használja ő a nevét. Én úgy hívom az embereket, ahogy csak óhajtom, világos, *Királylány?*

– És miért pont Királylány, elárulod? – tárta ki a kezeit, fokozódó tanácstalanságában.

– Ösztönös képzettársítás, kifejezetten illik hozzád. A barátaid úgy hajbókolnak előtted, mintha az uralkodójuk lennél. Na nem mintha a tekintélyed meglenne hozzá. Épp ellenkezőleg, de ők mintha szándékosan táplálnák a bátortalanságodat a túlféltésükkel. Füredi agyában például halászlévét főtt az agyvíz, olyan bepöccenten védelmezett. Miféle ritka kincs vagy, hm? Bármilyen is, most már az enyém vagy. – Kötőféket bővítem rá: végigmartam a fölényemmel, aztán hozzátörleszkedtem a tekintetemmel. – Az én kincsem.

– Fenéket! – nyíltak el az ajkai. – Milyen alapon állítasz rólam ilyeneket anélkül, hogy kicsit is ismernél? Inkább te viselkedsz kiskirályként!

– És lőn, nekem még a tekintélyem is megvan hozzá.

– Ami honnan is fakad pontosan? Miért hagyhatod ki ma az órákat?

Ó, miért? Mert egy fényévekkel fontosabb cél vezényel.

– Sok a kérdés, innentől csak a biológiával kapcsolatosakra válaszolok.

Az íriszében zöldellő faggatózás harsány és háborgó volt ugyan, de valódi dühnek még csak foszlányait sem láttam. – Rendben, itt egy: mégis miért szorulok én a korrepetálásodra? Sosem voltak problémáim a biozzsal.

– Akkor ezennel elérted a soha határát, gratulálok. Berci bá' szerint a szintfelmérő, amit nála írtál, hagyott némi kívánnivalót maga után.

– Hű. Ha ennyire elrontottam, akkor miért nem értesített? Nekem semmit nem mondott sem erről, sem rólad, neked meg még azt is, hogy nem voltam itthon már jó ideje.

– Feltételezem, kettőnk közül rám van nagyobb szüksége, és csak én tettem fel a megfelelő kérdéseket. Pedig – dúdoltam tisztességtelen orgánumon – az az érzékeny kis testrészt ott a szádban információgyűjtésre is alkalmas, kincsem, nemcsak arra, hogy szorongva szétharapdál.

– Ööö...

Kurvára szereti ezt a betűt hosszan, és mindennemű hozzáfűzés nélkül használni.

A villamosajtó kitárult az újabb felszállók számára, én pedig felsegítettem egy szatyrokat cipelő, várandós nőt. Az emelő mozdulat rövid volt, de ahhoz pont elég, hogy a liftező vérnyomásom fájdalmat hasítson a halántékomba, és összerándítsa az arcom.

– Beteg vagy? – fixírozott Királylány, már-már aggodalmaskodva.

Szép reakcióidő, végül is még csak cirka félórája vándorlunk együtt. – A szemem alatti fekete karikákból, a gyöngyöző homlokomból, esetleg az időnkénti gyötrődő arckifejezésemből következtetél erre ilyen ügyesen?

– Hát öm. Úgy összességében, elég ramaty állapotban vagy.

– Nahát, és még így is tetszem – kacsintottam le rá. – Vagy te vagy kiéhezett, vagy én lehenyszerű.

Erre szégyenlősen dögönyözni kezdte a tulajdon alkarját, és mindenhová nézett, csak rám nem. – A következő megállónál leszállunk.

– Nagyszerű.

– És te hány éves vagy? – jutott eszébe hirtelen.

– Miért?

– Csak, nem is tudom, idősebbnek tűnsz...

Talán a téma súlya tette, talán a restelkedő szemlesütésének látványa, de a kérdés élesebben hatott rám, mint szabadott volna. Irányítani vágyó, intuíció keverte kód növekedett a mellkasomban, és túl gyorsan gomolygott fel az agyamig ahhoz, hogy megállítsam.

Megemeltem hát az állát, és az akaratommal a szemébe kapaszkodva szólni engedtem a torkomig törő kényszerítést. – Rám nézz, ha választ vársz. – Aztán a villamos fékezett, a kezem lehullt róla, a lélegzete a tüdejében rekedt. – Húsz.

Dermedten krákogott. – Húsz...?

– Húsz éves vagyok. És most vagy leszállsz magadtól, vagy megint hozzád kell érnem, hogy leszedjelek innét.

Királylány nagyot nyelve és instabil billegés közepette, de sietve leszökkent. Lazán követtem.

Nem egészen másfél percnyi néma gyaloglásba telt, hogy összeszedje magát, és újult, átgondolatlan locsogással csapjon le.

– Megbuktál és évet kellett ismételned, azért tudod ilyen jól a bioszt, hogy már taníthatod is? – De amint maga is meghallotta a szavait, a szájára csapott rémületében. – Te jó ég, e... ezt hangosan kérdeztem?

Fejemet hátravető nevetés dördült ki belőlem. Az év legabszurdabb vicce hangzott el, még akkor is, ha azt sem tudta, mit beszél.

Kínkeserves habogással szabódott. – N... ne haragudj, nem... nem úgy gondoltam!

– De, pontosan úgy gondoltad. – Rövidéletű jókedvem baljós vigyorra csitult. – És nem, nem buktam meg.

Először csak lassított, utána meg is állt; végül hosszan, lassan fújt egyet.

– Ebből elég – jelentette ki halkán és szelíden, ám visszavarrva az induláskori céltudat-maszk útközben leszakadt díszeit. – Miért viselkedsz így?

Miért? Tudni akarja, miért?

Nem voltam jó passzban. Az egymáson fájdalmat csikorgó csontjaim rozoga vázként tartották lepukkant életkedvemet, és emlékeztető riasztást küldtek: nem engedték feledni ki vagyok, és mit kell tennem.

De abban a tűszúrásnyi időben a szürreális Királylány kapott egy egész, neki szentelt, külvilágot kirekesztő pillanatot az életemből. Mily' megtiszteltetés, és még csak nem is tud róla.

Mm. Valóban szerfelett figyelemre méltó.

*„A hideg árnyban az emlék izen:
felelt az ének a borús Parancsnak.
De az Éj, mint egy messzi Akarat
intő jele, váltig rejtély maradt.”*

(Novalis: Himnuszok az éjszakához)

5. fejezet

*

Flóra

*N*ehéz volt nem bámulnom őt.

Nem a magas, nyúlánk alakját kiszolgáló szálkás izmok miatt, nem a világos bőr és sötét haj hatásos kontrasztja miatt, nem is a hibátlanul vágott arccsont, szabályos ajkak, és kék rapszódíakkal izzó szemek miatt. Persze álszent azért nem vagyok: jópasi-lokátor bennem is működik, és ez esetben már-már errort szenvedett, annyira ráizgult az új tanuló páromra.

De hiába a besípoló, evolúciós fajfenntartó ösztön, és hiába a násztáncot járó hormonok, egy ilyen kaliberű fiúnál úgysem lenne esélyem. *Főleg, hogy egyáltalán nem is akarok esélyt. Hahó, emancipanci!*

Szóval neem, sem a fűszeres illatától, sem a táltosénekhez méltó dorombolásától nem estem hanyatt, csupán a szívhotelem földszinti ágyán alvó, titkolt macskanő pulzusát dobta meg, amikor tudatos pimaszsággal mászott be a takarója alá.

Az vonzott felé, amit a hatodik érzékemmel regisztráltam. A megfoghatatlan, vészjósló-fekete légkör, ami akkor is áradt belőle, amikor meg sem szólalt, és a torkom köré kígyózott, ha úgy akarta. Olyan volt, mint egy lángoló templomban tartott éjjeli mise, mint egy csillagkoronás, tízparancsolattal háló főbűn, mint egy éjfél köré gyújtott máglyarakás.

Tudni akartam, *hogyan* csinálja, tudni akartam, *miért* csinálja.

Törtüveg tekintetében megfagyott az arrogancia, mihelyst arcon dobtam a kérdésemmel; de egy lelki postafordulóval már vissza is küldte magára a kimért ábrázatot.

– Kímélj meg a ritka ronda terápiás maszlagtól, miszerint egy elfojtott gyerekkori sérelem miatt vagyok bunkó – hárított hűvösen.

Jókedélyűen dülöngéltem mellette. – Más is lehet. Elvált szülők gyermeke?

– Téves.

– Túl sok testvér, túl kevés figyelem?

– Csak egy van.

– Látens mentális betegség?

– Ki fog alakulni, ha mindig ilyen idegesítő leszel.

– Hmmm. – Két ujjal doboltam az államon. – Akkor egyedi és bonyolult eset vagy, több időre lesz szükségem a megfejtéshez.

Tomi irritáltan horkantott. – Rossz hírem van, az időnek általában igencsak szűkén vagyok.

– Most én is, mert megérkeztünk – mutattam balra, Kadi bácsi házára.

Illetve a... *mi házunkra*. Itt lenne az ideje, hogy újra a sajátomnak érezzem a négy falat és egy emeletet, amit a szüleim maguk építettek. A nagybátyám egészen

hat évvel ezelőttig egy Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei kisközségben lakott, és az ottani lakását csak azért adta bérbe, hogy beköltözhesen ide, amikor elhagytuk az országot.

– Csak utánad, Királylány – sürgetett Tomi, megemelt szemöldöke ívén hordozva a célzást, hogy nélkülem aligha jutunk be.

Szemforgatással nyugtáztam, éppúgy, mint a rám süttött becenevet. Úgy határoztam, nincs értelme tovább vitatkozni rajta, és amúgy is... a királylányok előkelő teremtések. *Legalább ezzel az egy szavával elismer valakinek, ha már az összes többivel húz, ingerel és lekezel.*

– Valószínűleg itthon van a bácsikám – készítettem fel, mialatt kulcs után kotorásztam a táskámban.

– Semmi gond, úriember volnék, tudok vállalhatóan viselkedni.

Kitártam az ajtót, és beléptünk. – Megnyugtató. Kérsz esetleg inni valamit?

Válasz helyett beljebb sétált, hogy körbekémleljen az előtérben. Hih, kilókat fogytam, amint leválasztotta rólam azt a minden mozzanatomat éberén kísérő, sárkánytorok forróságú pillantását.

– Katona? – következtetett az üveges szekrény polcain sorakozó kitüntetésekől. Én pakoltam ki őket két hete, unszolva Kadi bácsit, hogy ne szerénykedjen, azoknak nem a padláson a helyük, porosodásra ítélve.

– Volt. Már nyugállományú.

Bólintott, aztán továbbbúszott a tekintete, egészen a kandalló felett lógó képig, amit a hazaköltözésem örömeire festettem a nagybátyámnak. A szülőházát vittem vászonra, a kedvenc fényképe alapján készítettem.

– Az ott a te neved? – hunyorított a jobb alsó sarokban lévő aláírásra.

– Igen – tördeltem a kezem szégyenlősen. – Te aztán tényleg figyelsz a részletekre.

– Jó szokásom. Szóval festő vagy?

– Ááá, egyelőre Flóra vagyok. De festek is, igen.

– Is?

– Rajzolni jobban szeretek.

Tomi erre mondani készült valamit, de amikor szóra nyitotta a száját, az ő hangja helyett emlegetett bácsikám jódliszzerű rikkantása szűrődött le az emeletről.

– Flórácska, de jó, hogy gyössz! – lelkesedett, jól hallhatólag lefelé csörtetve: a lépcsők rigolyásan recsegték erőteljes vonulása alatt. – Azon gondolkodám, hogy elmehetnénk a fürdőbe, erre a hétre igéri a tévé az utolsó nyári kánikulát.

És akkor felbukkant. Kipördült a korlát mögül, és teljes... öm... valójában tárult elénk: egyetlen szál fürdőnadrágot viselt.

– Bogárkám... – szólított meg, amint őrszemeinek keresztüzébe kerültünk – én oszt nem bánom, ha fiukat hozó' haza, de ha meglátom vagy meghallom, hogy a ruhádon kívül máshun is hozzád nyúl, figyelmeztetés né'kül lövöm ki. – Azzal becélzott minket, és fegyelmezett menetelésre kapcsolva felénk iramodott. A keménykedés egyedüli szépséghibája az volt, hogy a kis úszónaciba elfelejtettek lengéscsillapítót építeni.

A szám elé kaptam a kezem, hogy tompítsam a kínos röhögcsélést. – Jaj dehogy, Kadi bácsi, ő csak...

– Én csak? Úh, elég hamar leírtad kettőnket, kincsem – szakított félbe Tomi csalódott homlokráncolással. *Vicces fiú.* – Ne tessék félni, Királyné tartozék, magához hasonlóan én is azon leszek, hogy megóvjam a közös kincsünket.

– Te? Cöh. Ne erőtesd, cicafiu, nem áll jó’ – ért elénk a bácsikám, és nyomatékossá képp emberesen vállon vágta Tomit. – Királyné tartozék meg a segged közepi, az én megszólításom néked ezredes ur, se több, se kevesebb. – Majd mélyen elképedt arckifejezését figyelmen kívül hagyva, a legnagyobb természetességgel fordult vissza hozzám: – Na szóval mi lenne, ha pancsolnánk egyet? Csak azon vivódom nem ciki-e már nagyon ez a fürdőgatyá, te mit gondó’sz?

Hát, azt hiszem kevés annál lehetetlenebb helyzet létezik, minthogy mindhárman Kadi bácsi terepmintás fecskéjét vizslattuk, aminek elejére hivatkozó vörös betűkkel a „*Keménylegény*” feliratot nyomtatták.

– Ha engem kérdezel, – morfondíroztam – ez amolyan örökzöld darab. Kellőképpen felhívja majd rád a szingli hölgyemények figyelmét.

– Efelől nekem sincsenek kétségeim – köszörműlt a torkát Tomi.

Nagybátyám erre látványosan bedurrantotta sokéves munkatapasztalata során szilárdult bicepszeit, és sokatmondó, ellenszegülhetetlen „*Kussolj, szaros!*”-tekintettel utasította rendre a vendégünket. – Tégedet lúfasz se kérdezett – közölte, majd mintha mi sem történt volna, melegen rám mosolygott. – Köszönöm Flórácska, mindig is te vótál a legkedvesebb ebbe’ a családba’. – És minden további nélkül eltávozott oda, ahonnan érkezett.

Egy békanyelvöltésnyi kínos csend után Tomi úgy döntött, számonkér. – Keménylegény ezredes úr tényleg lecicafiózott?

Áratlan tényezőként tártam ki a kezem. – Öm, nézzünk szembe a tényekkel, fiúlétedre sikkesebb vagy, mint én. A cuccaid úgy néznek ki, mint egy designer kollekció darabjai.

De komolyan! Fekete, lágy anyagú rövid ujjú pólója mély, V alakú nyakkivágással kezdődött, és az alsó szegélyébe futtatott barna zsinórok elülső csomójával végződött. Sötétszürke, térd fölé érő, szaggatott (meg eléég feszülő) farmert és fekete vászoncipőt viselt hozzá; gyűrűs mutatóujját pedig a fél vállára kanyarított, koptatott, ránézésre műbőrburkolatú, szintén fekete hátizsákjának pántjába akasztotta. Maga a gyűrű antik hatást keltett a nagy, négyszög alakúra csiszolt, fekete kővel, négy karmos foglalattal és veretes, ezüstsínű sínnel.

– Mintha ellenedre lenne – köhintette méltóságteljesen, tűpontosan tudva, hogy valójában tetszik, amit látok. – És megbocsáss Királyné, de *tényleg* designer kollekciót viselek.

– Na persze.

– Nem viccelek.

– Nem?

– Nem.

De izé... – Miből futja egy gimisnek dizájner kollekcióra?

– Megvan a maga receptje. A megfelelő anyaméhből kell előbújni, amit a megfelelő kőgazdag szarházi szeretgetett. Aztán ki kell várni, amíg abból a méhből egy második körös szeretgetés után előbuckázik egy kislány, aki pár évvel később divattervező lesz. Így.

Basszuska. – Az előbbit hangosan kérdeztem?

– Nagyon úgy fest. – Tolakodóan közel kacskaringózott, testhője daloló hangjával összekapaszkodva áramolt körülöttem. – Csak nem elvarázsollak, kincsem?

Lázasan töprengtem mit feleljek a csapdára, amibe mindennemű válasszal csak beesni tudok, szabadulni nem; ám Tomi hirtelen fókuszot váltott, és kinézett az ablakon a vállam fölé.

– Megjött Linda – számolt be rezzenéstelen vonásokkal.

– Kicsoda?

– A magántanárod. Az ő nevét sem tudod?

– De, de. – A második agyamba legalábbis már elmentettem a számát, úgyhogy gyorsan előhalásztam a telefonomat, és megnyitottam a híváslistát. – Rehner Linda. – Aztán én is kisasoltam az utcára. – Ááá, nem hinném, hogy az ott ő.

A lány és nő közötti jelenség sokkal inkább tűnt a szexi titkárnő felnőttfilm-allegóriás költői túlzásának, mintsem pedagógusnak. Saccperkábé tizenöt centis magas sarkúban és szűk miniszoknyában rengette a kidolgozott combizmait, a majdhogynem köldökig gombolt blúza pedig két, push-uppal tuningolt cickót szórt a szemembe.

– Ó, pedig nekem hihetsz – dörmögte Tomi, és ezzel egyidőben a jelenség befordult a kapunk felé.

– Várjunk csak – tapogattam meg képzeletben az apró, bosszantó villanykörtét a fejem felett. – Te ismered őt?!

Kiropogtatta a csuklóját. – Hogy neked micsoda meglátásaid vannak, kincsem! – És máris ruganyos léptekkel közelített a bejárathoz.

– Mit csinálsz? – sikkantottam.

– Ajtót nyitok.

– Nekem kéne!

– Késő.

Tényleg késő volt, hiába loholtam utána: még be se értem, ő már felfedezte és megnyomta a falra erősített kapunyitó gombját. Épp enyhén pihegve cuppantam be mellé, amikor kicsapta az ajtót, és egy délceg eseményrántással ránk szabadította Rehner Lindát.

Rehner Lindát, aki majdnem elájult, amikor helyettem Tomival kellett szembesülnie.

– Hát te... hogyan...? – nyivákolta kétségbeesetten, felismeréstől túlműködött pupillareflexszel. – Én... meg tudom magyarázni...

Tomi laposat, lassút pislogott. – Spórold meg a lélegzeted, másra fog kelleni. Gyere be, és térjünk a tárgyra. – Aztán arrébb helyezkedett, hogy utat engedjen neki, én pedig megkukult mágnesként mozdultam vele.

A nő úgy kapkodta köztünk a fejét, mint aki közhelyes módon rekkenő dilemmában van, hogy vajon a valóságot szenvedí, vagy csak álmodja a szenvedését.

Átmerészkedett a küszöbön, de ott újra megtorpant, és összeroggyant vállakkal, meghunyászkodottra tágult bambiszemekkel bámult Tomira.

De ííí, feleslegesen.

– Gyorsabban. – Tök feleslegesen, mert a kék tekintet markáns címere volt mesterura ellentmondást nem tűrésének. – Már így is csúszásban vagyok miattad, időigényes és roppant körülményes akciómba került, hogy levadásszalak.

– Nézd, tényleg meg tudom magyarázni...

– Ezt már hallottam.

– ...és meg is fogom, de most Flórához jöttem. Nem használhatjuk őt és az otthonát a... az összecsapásunkra – érvelt a jelenség, majd hamis mosolyt erőltetett gyémántalakú arcára, és felém nyújtotta a kezét. – Rehner tanárnő vagyok, korábban beszéltünk már telefonon. Ha nem bánod, tegeződjünk, szólíts csak Lindának.

Nyüzüge bénázással ráztam meg a műkörmeit. – Én, izé, én...

Tomi bezzeg helyettem is teleszívta a tüdejét határozottsággal, aztán módszeresen közénk fúrta a száznyolcvan-akárhány centis alakját.

– Összecsapás? – szisszent fel, miközben maga mögé tuszkolt. – Mm, nem. Leigázni jöttemek. Tisztességtelen és kiegyenlítetlen játszma lesz, nem kell a válaszreakció, csak a passzív közreműködésed. – Teljesen kitakarta előlem Szólíts-csak Lindánakot, pusztán az izmoktól domborodó hátára tudtam tátni a számát. – És Királylány igazán kölcsönadja az idejét és a házát két régi barát újraegyesülésének. Még csak egy órája ismerem, de szerfelett kíváncsi és tudálékos jellem, még tetszeni is fog neki a műsor. Ráadásul imádja azokat az eseményeket, amikre nyögheti, hogy „ööö”. Kedvére lesz a kivéreztetésed.

Szólíts-csak Lindának atletikusan kihajolt oldalra, hogy felmérje az állapotom. – Hogyne. Nézz már rá, milyen arcot vág, a gondolatától is rosszul van.

Hát azt nem tudom, milyen arcot vágtam, csak azt, hogy mérhetetlenül lemaradtam.

Jó ég, mi folyik itt? Honnan ismerik ők egymást? És... jól értettem? Tomi kizárólag azért kísért haza, hogy váratlanul rajtaüssön Szólíts-csak Lindánakon és kivéreztesse?

– Um, szerintem is le kellene ülnünk megbeszélni ezt... – hallattam a hangom miért-is-ne indíttatásból, miközben kioldalogtam a csatamező szélére, hogy lássam mi történik, és hogy legalább úgy tűnjön, mintha én is számítanék.

– Hallottad – dölyfölt oda Tomi Szólíts-csa... *ah, na jó, abbahagyom a gyerekeskedést*, szóval Lindának. Még egy vékony légréteg sem választotta el őket, a merész dekoltázs súrolta a fekete pólót. – Egyetért velem, te is megpróbálhatnád.

– Megígérem, hogy megbeszéljük! – szajkózta amaz meggyötörten. – De nem itt, és nem most. Nem használhatjuk ki őt! Annyira dühös vagy rám, hogy meg sem hallod, amit mondok.

Tomi kegyetlenül pergő hahotája ítéletet mondott a nő felett. – De nemes! Hol baszott ez a szolidaritás az elmúlt két és fél hónapban, hah? Miért fontosabb ez a sehonnai Királylány, mint...? – Aztán minden átmenet nélkül rám villant a szeme, és a nyelvébe harapva felfüggesztette a kérdését.

Újra azt éreztem, mint a legelső pillantásnál: hogy rám *így és ilyen* szemekkel soha senki nem nézett még. Csakhogy ezúttal más volt, most vádolt, most útban voltam neki. A torka mélyén forró morgás egyenesen a hasamba szúrt, és nyilallva rándított egyet a rekeszizmomon.

Sehonnai Királynő?

Az elmém kezdte összekötni a tenyerem izzadását és Zsófi korábbi figyelmeztetéseit azzal az ártó energiával, amit Lorántffy Tamás lehelt a levegőbe. Csak állt ott a húrrá feszült gerincével, mint egy tökéletesre képzett vadászkutya, aki evés helyett az áldozat félelmével is beéri – sőt, az elégíti ki igazán.

Vajon nekem is félnem kéne?

Linda lecsüggesztette a fejét; váll fölé érő, mogyoróbarna haja tartózkodó függönyként hullott előre. – Ne előtte, kérlek, ne előtte...

Tomi erre hangosabban morgott, és egy rövid hatásszünet után félárbocra eresztette a szemhéját.

– Kincsem – plántálta belém a lomha, mély, mesterségesen előállított nyugalmat. – Sajnálom, de az imént ígért műsor elmaradni látszik, helyette inkább elfogadnám azt a korábbi italajánlatot, megszomjaztam. – Aztán csokornyakkendőre kötötte az akaratát, és leadta a rendelését. – Hoznál nekem egy limonádét?

A realitásérzésem nem hitt a fülemnek. – Limonádét...?

– Ó, igen. A titkos recept alapján: – csücsörített tettetett összeesküvéssel – ásványvízből, jéggel, a szélén háromnegyed citromkarikával, cukor helyett lehetőleg termelői mézzel.

Hogy az a... – Van méz, de a sarki ábécéből, ráadásul Kadi bácsi mindig elfelejti visszatenni a csuporra a tetejét. Tele van már szösszel és muslicával, nem ajánlom. Sima csapvíz nem jó?

– Nem, most limonádét kívánok. És ha én valamit megkívánok... – aljaskodott, és az ajka szegletében pulzáló kísértőmosoly megbizsergette a pocimat, épp ott, ahol az előbb még fájt a tekintetétől. – Kapard le a tetejét, a maradék muslicaláb meg megerősít, ha nem öl meg. Hiszek benned, meg tudod csinálni.

Igen, meg? Ahhoz is képes vagyok bazsalyogva asszisztálni, hogy a vendéglátás társadalmi normáit csúnyán kihasználva lefoglal egy pepecselő feladattal, amíg ő kettesben beszélget, leigáz, kivéreztet, meg a jó ég tudja még, mit csinál Rehner Pedagógusparódia Lindával? Aki, úgy melleleg, szégyenében épp vérbe lobbant orcákkal dörgölte a tarkóját.

– Természetesen. – Már csak azért is, hogy konyhai magányomban összeszedjem magamat. Na jó, leginkább azért, mert visszafelé jövet a folyosón pooont meg lehet állni egy olyan helyen, ahol a fal fedésében kitűnően elrejtőzhet az ember ovis módjára kémkedő lánya, de tisztán hall mindent, ami a környezetében történik. – Megyek, és keverek három pohárral.

*

Tomí

– Istenem, szegény lány... – szűkölt, arcát a tenyerei közé temetve. – Mit gondolhat most rólunk?

– Baszd meg, Linda, még fokozod is?! – vicsorogtam, miközben lendületesen birtokba vettem az előszobával egybenyitott nappalit, és levetődtem a legközelebbi kanapéra. – Tényleg az érdekel, ő mit gondol? Az kicsit sem cseszi a lelkiismeretedet, hogy Barbika mit gondol? És hogy mit fog, amikor kiderül, hogy itthon vagy, de meg sem látogattad?

– Tomi, két napja érkeztem... – kopogott felém a cipősarka.

– Ez esetben negyvennyolc nyomorult óra közül választhattál volna egyet, amiben bemész hozzá. És miért nem hívtál? Miért nem szóltál? Mi a faszért bújkálsz, és mit hittél, meddig tudod csinálni?

– Mert a látszat ellenére nem érzem magam *sokkal* jobban... – mentegetőzött szorongó lélegzetvételein át, aztán leereszkedett mellém. – De épp azon vagyok, hogy úgy legyen. Engeded, hogy elmagyarázzam?

Csak legyintettem, hogy tegye. Jobban járt, hogy csak legyintettem.

– Bertalan nagyjából kéthete hívott először – vezette fel. – Titokzatos volt, visszatartotta az információkat, zagyva rébuszokban beszélt.

– Csak a szokásos.

– Igen. Minden, amit ki tudtam belőle hámozni az volt, hogy magántanárt keres egy pártfogoltja lányának. Először nem értettem, miért rám gondol, pont rám, miért akar hazacitálni. De aztán kibukott...

Lejebb csúsztam a kanapén. – Feszült figyelemmel hallgatom.

– Állást ajánlott. Fel akar venni a Szent Borbálába matekszakosnak.

– Hát megtörtént – állapítottam meg teljes apátiában, fejemet néhányszor hátrakocintva a falnak. – Végleg elment az esze.

Linda rendületlenül mesélt tovább. – Egy kitétele volt és van csupán. Flóra. Ő a próbaidőm. Vagy a próbafeladat. Ha sikerül felkészítenem az érettségire, felvesz.

– Rég hallottam már ennél betegebbet...

– A te szerepedről viszont semmit nem tudtam.

– Ahogy én sem, egészen ma reggelig.

– Mihez kellesz egyáltalán?

– Gyakorlati szexuális felvilágosításhoz – élcélődtem szemforgatva. A felsőtestemmel Linda felé fordultam, és könyököm a háttámlán, homlokom a kézhátamon támasztottam meg. – Biológiához, mi máshoz? Abból akar emeltezni.

Szemöldöke a frufruja alá szaladt. – Hát ez érdekes.

– Miért?

– Mert az angol után abból érte el a legjobb eredményt az általános teszten, amit Bertalan íratott vele.

Kétkedően dőltem közelebb. – A saját szemeddel láttad a pontszámokat?

– Vetettem rá egy titkos pillantást, igen. Bertalan nem akarta megmutatni az adatvédelem miatt, de nekem muszáj volt csekkolnom, miből élünk, úgyhogy kiküldtem a tankönyvlistáért, amit majd használnom kell...

– Számító kis ribanc – simogattam meg az egóját.

De ő lerázta magáról a dicséretet, és előtúrta a telefonját. Megjáratta rajta az ujjait, aztán a kezembe nyomta. – Nézd. Még jó, hogy lefotóztam.

A kép elmosódott volt, látszott, hogy kapkodva készült, de a lényeges adatok jól kivehetően sorakoztak rajta.

– Magyar nyelv és irodalom 89%, történelem 75%, angol 100%, matematika 26%? Ott tényleg bajok vannak, bassza meg – kommentáltam epésen. – Biológia 96%. Mm. Láttad a feladatsort is? Nem lehet, hogy aránytalanul könnyű volt?

– Futólag átlapoztam, de olyan sok időm azért nem volt. Az viszont biztos, hogy korábbi évek érettségi feladatsorait oldatták meg vele minden tárgyból. Nem hinném, hogy aránytalanul könnyű volt.

– Tehát kamuzott – ültettem át szóba a számokat. – Az a rohadt vénember azt hazudta, kellek a biológiafelkészüléshez, közben meg egy kis zseni a lány? Mi értelme van ennek?

Linda pulzusa úgy felgyorsult, hogy a nyaki ütőere az orromba verte parfümének illatát. – Én kezdem kapiskálni. Nem vele kell foglalkoznod, Tomi, hanem...

A kurva életbe... – Veled.

– Bennem nem bíz meg teljesen, de benned feltétel nélkül. Te vagy az egyetlen, aki kezelni tudott, ezért te leszel a biztonsági háló most is, hogy kordában tarts.

– Eszményi – fanyalogtam, de a grimaszom nem fajtatiszta undor volt, drótszőrű harag is nemesítette a vérvonalát. – És mindezt miért? Hogy kibekkeld a próbaidőd, és főállású tanár legyél? Linda, alkalmatlan vagy!

– Ha ez sikerül, akkor igenis alkalmas vagyok! – vitatkozott vérszegényen, miközben combján pihenő keze lassan ökölbe görbült. – És ha az vagyok, ha az lennék... akkor újra Barbika szemébe tudnék nézni. Érted már? Az egy olyan önigazolás lenne, amivel visszaszerezném a stabilitásom, és meggyógyulnék. Teljesen.

Próbáltam érteni. Próbáltam érteni a sérült pszichéjét. – Ezért nem akartad meglátogatni? Most nem tudnál a szemébe nézni?

– Nem... nem tudom... nem hiszem... esküszöm, fogalmam sincs. – A nyelve nehezen forgott a szájpadrására ragadt büntudattól, a térdei vésszesen remegtek. – Félek. Félek, hogy pánikrohamom lesz, félek, hogy ha találkozunk, azzal több kárt teszek, mint amennyit a hiányommal.

Gyenge picse. – És hogy gondoltad? Az érettségiig még több mint fél év van, addig nem akarsz vele találkozni?

– Én... nem tudom... ennyire előre még nem gondolkoztam... még csak két napja...

– Két napja vagy itthon, felfogtam. Egyáltalán hol laksz? Ugye nem...?

– Nem, dehogy! – hipózta a feltételezés foltját riadtan. – Zsoli még nem tudja, hogy hazajöttem. Átmenetileg egy volt évfolyamtársamnál húzom meg magam, de minden szabad percemben albérleteket nézegetek.

– Van elég pénzed?

– Igen, sokat spóroltam odakint, szinte az egész keresetem félre tudtam rakni. Alanzo a tenyerén hordozott, nem kért se labkért, se rezsit.

– Elég szépen össze is rakott, ahogy nézem... – kompromittáltam szándékosan. Új volt a haja, mű a szempillája, luxuskurvás a ruhája.

– Hát igen, legalábbis pizsamát már csak éjjelente hordok, és heti kétszer a hajmosásra is ráveszem magam. – Homlokán barázdákba szaladtak a nem is olyan régi, emléktestű rémképek. – Jó úton járok, de ez még csak a kezdet. Kérlek, Tomi, ne lehetetlenítsd el nekem a folytatást. Hosszú idők óta ez az egyetlen esélyem, hogy rendbehozzam az életem, és ha elpazarolnám, ki tudja kapnék-e valaha másikat.

– Csakhogy nem érünk rá lassan gyógyulgatni – alkalmaztam a tökélyre fejlesztett halk ordítást, hátha észhez téríti az alvilági szólam. – Az idő nagyhatalom, és nekünk egyre kevesebb van már belőle.

– Tudom. És azt is tudom, hogy lassú tanuló vagyok. Te pedig tudod, hogy mindig is az voltam. – A térdeit összezárta, a könyörgését megnyitotta. – De nagyon kérlek, lásd meg, hogy erőmön felül próbálkozom, és add meg az esélyt. Engedd meg, hogy elmondhassam neki, végre valamit nem rontottam el.

Az állkapcsom fájdalomig feszült. – Akkor mondd is el. Borzasztóan hiányzol neki. Nem mondja, de látom.

– Rendben, bemegyek hozzá – küszködött minden csepp bágyadt életkedvével, és még azon is túl. – Pár napot kérek csak, utána megteszem.

Cifra káromkodásfűzért mennydörögött a tudatom, leginkább saját magamért szentségtelve. A mindenható palást néha súlyos volt, égett alatta a gerincem.

Nem kellene fedeznem ezt az agyrém tervet, nem kellene tovább babusgatnom ezt a romhalmazt.

De ó, mi mást tehetnék? Barbika rángatja a palást alját.

– Rendben, de feltételeim vannak – szálltam szembe az ösztöneimmel, és rekedt hangon adtam át neki az áhított áldásom. – A pár napod után rendszeresen járnod kell hozzá, nemcsak egyszer. Látogasd folyamatosan, legyél vele, amikor csak tudsz. Nem érdekel, ha nehéz, nem érdekel, ha pánikolsz, nem érdekel, ha úgy fáj majd, hogy a lábujjad már a sírásó pedikűrözi. Megteszed.

– Így lesz. – Arca terhét fosztó megkönnyebbüléstől ragyogott, és egy pillanatra nemcsak a szájfény volt a régi rajta.

– Így bizony, magam fogok róla gondoskodni.

– És te?

– Én?

– Mihez kezdesz így, hogy kiderült az igazság a bioszról? Visszamondod Flóra korreptálását?

– Nem tehetem. Berci bá' több szálon húzgálja az eseményeket, velem is alkult kötött. Mentésit egy rakás óráim alól, ha foglalkozom a lánnyal – összegeztem, és saját szavaimat visszahallva kedvem támadt szétszaggatni valamit. *Keménylegény vitrinből vigyorgó szolgálati fotói pont jók lennének.*

– Ez nagyszerű! – suttogetta Linda csodálkozó örvendezéssel. – Újra együtt, mint régen!

– Semmi nem olyan, mint régen – jegeltem le az idealizmusát, mielőtt túlságosan felduzzadt volna. – És ezzel te is tisztában vagy.

– Mert nem akarod úgy látni. Pedig akkor is voltak problémáink...

– Azért nem ekkorák.

– ...mégis megoldottuk őket. Együtt, szövetségben. Nem véletlenül hozta úgy a sors...

– Akarod mondani, Bb.

– ...hogya újra összejöjjünk.

– Nem jöttünk össze, Linda! – Fáradtan, kibaszott fáradtan nyomogattam az orrnyerget. – Zöld utat adok, de attól még rohadt dühös vagyok rád. Ez az egész...

– Logikus! Logikus, hogy te legyél a kontrollom. Te voltál velem a legsötétebb napjaimon.

– Logikus – ismételtetm viszolyogva. – És bassza meg, az a vén szar volt annyira okos, hogy csak az utolsó percben árulja el a neved, amikor már nem tudok visszakozni.

Linda vigyorogva szippantotta be az alsó ajkát, túl jól tudta, hogy már csak az önérzetem nyalogatom. – Miért, ha hamarabb elmondja, megtetted volna?

Bosszúsan csikorgattam a fogam. – Ugyan, kérlek. Feleségül is vennék, ha ezen múlna a gyógyulása. Nyilván topmodellekkel csálnálak, és egy hónapon belül indokot találnék a válásra, de...

– Köszönöm – pihegte kimerülten, és mielőtt elhúzódhattam volna, a karjaimba vetette magát.

– Köszönheted is. Épp most adtam el a lelkemet. – *Csak még azt nem tudom, hogy a felsőbbrendű jó hadseregébe, vagy az ördög pókerszobájába.* – És most... vége a shownak. Gyere be, kicsi kincsem, nem szép dolog hallgatózni!